

2024/1346

22.5.2024

DIRECTIVA (UE) 2024/1346 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 14 mai 2024

de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională

(reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (f),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ urmează să facă obiectul mai multor modificări. Este necesar, din motive de claritate, să se procedeze la reformarea directivei menționate.
- (2) O politică comună în domeniul azilului, bazată pe aplicarea integrală și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost completată de Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 (denumită în continuare „Convenția de la Geneva”), este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de stabilire progresivă a unui spațiu de libertate, securitate și justiție deschis resortisanților țărilor terțe și apatrizilor care caută protecție în Uniune, afirmând astfel principiul nereturnării. O astfel de politică ar trebui să fie guvernată de principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii.
- (3) Sistemul european comun de azil (SECA) instituie un sistem de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională, standarde comune pentru procedurile de azil, condițiile și procedurile de primire și drepturile beneficiarilor de protecție internațională. În pofida progreselor înregistrate în dezvoltarea SECA, există în continuare diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește procedurile utilizate, condițiile de primire de care beneficiază solicitanții, nivelul de recunoaștere și tipul de protecție acordată beneficiarilor de protecție internațională. Aceste diferențe sunt cauze importante ale deplasărilor secundare și subminează obiectivul de a asigura că toți solicitanții sunt tratați în mod egal, oriunde depun cererea de protecție internațională în Uniune.
- (4) În comunicarea sa din data de 6 aprilie 2016 intitulată „Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație”, Comisia a subliniat necesitatea consolidării și armonizării în continuare a SECA. De asemenea, comunicarea prezintă domeniile prioritare în care ar trebui aduse îmbunătățiri structurale SECA, și anume instituirea unui sistem sustenabil și echitabil de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională, consolidarea sistemului Eurodac, realizarea unei convergențe sporite în cadrul sistemului de azil al Uniunii, prevenirea deplasărilor secundare în interiorul Uniunii și un mandat consolidat al Agenției Uniunii Europene pentru Azil instituite prin Regulamentul (UE) 2021/2303 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾ (denumită în continuare „Agenția pentru azil”). Comunicarea respectivă răspunde solicitărilor Consiliului European din 18-19 februarie 2016 și 17-18 martie 2016 de a se realiza progrese în privința reformării cadrului existent al Uniunii, astfel încât să se asigure o politică umană, echitabilă și eficientă în domeniul azilului. De asemenea, comunicarea respectivă propune o cale de urmat în conformitate cu abordarea

⁽¹⁾ JO C 75, 10.3.2017, p. 97.

⁽²⁾ JO C 207, 30.6.2017, p. 67.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 10 aprilie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 mai 2024.

⁽⁴⁾ Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO L 180, 29.6.2013, p. 96).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) 2021/2303 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 decembrie 2021 privind Agenția Uniunii Europene pentru Azil și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 439/2010 (JO L 468, 30.12.2021, p. 1).

globală în materie de migrație prezentată de Parlamentul European în rezoluția sa din data de 12 aprilie 2016 referitoare la situația din Mediterana și la necesitatea unei abordări globale a migrației de către UE.

- (5) Condițiile de primire continuă să varieze în mod considerabil de la un stat membru la altul, mai ales în ceea ce privește standardele de primire furnizate solicitanților. Stabilirea unor standarde de primire mai armonizate la un nivel adecvat în toate statele membre va contribui la un tratament mai echitabil al solicitanților și la o repartizare mai echitabilă a solicitanților în întreaga Uniune.
- (6) Resursele Fondului pentru azil, migrație și integrare, instituit prin Regulamentul (UE) 2021/1147 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁶⁾, și ale Agenției pentru Azil, ar trebui mobilizate pentru a se acorda sprijinul corespunzător statelor membre în eforturile lor de punere în aplicare a standardelor de primire stabilite în prezenta directivă, inclusiv acelor state membre al căror sistem național de azil este supus unor presiuni deosebite și disproporționate, cauzate în special de situația lor geografică sau demografică.
- (7) Pentru a asigura tratamentul egal al solicitanților în întreaga Uniune, prezenta directivă ar trebui să se aplice în decursul tuturor fazelor și tipurilor de proceduri referitoare la protecția internațională, în toate locurile și centrele de cazare a solicitanților, și atât timp cât acestora li se permite să rămână pe teritoriul statelor membre în calitate de solicitanți. Este necesar să se clarifice faptul că aceste condiții materiale de primire ar trebui să fie la dispoziția solicitanților din momentul în care aceștia își exprimă dorința de a cere protecție internațională în fața funcționarilor autorităților competente, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁷⁾.
- (8) Ar trebui să li se acorde solicitanților, în toate cazurile, o alocație zilnică ca parte a condițiilor materiale de primire, pentru ca aceștia să beneficieze de un grad minim de autonomie în viața lor de zi cu zi. Alocația zilnică ar trebui să poată fi acordată sub forma unei sume de bani, în bonuri valorice sau în natură, de exemplu în produse, sau ca o combinație a acestora, cu condiția ca o astfel de alocație să includă și o sumă de bani.
- (9) În cazul în care un solicitant se află în alt stat membru decât cel în care are obligația de a fi prezent în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁸⁾, solicitantul nu ar trebui să aibă dreptul la condițiile materiale de primire, acces la piața muncii, la cursuri de limbi străine sau la formare profesională în conformitate cu prezenta directivă de la data la care solicitantul a fost notificat cu privire la o decizie de a fi transferat în statul membru responsabil. Cu excepția cazului în care se emite o decizie separată în acest sens, în decizia de transfer se precizează că condițiile de primire relevante au fost retrase. În toate cazurile, statele membre ar trebui să asigure accesul la asistență medicală și un nivel de trai pentru solicitanți care este în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta”), precum și cu alte obligații internaționale.
- (10) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, statelor membre le revin anumite obligații în temeiul instrumentelor de drept internațional la care sunt părți.
- (11) Ar trebui să fie stabilite condiții standard pentru primirea solicitanților care să fie suficiente pentru a le garanta un nivel de trai adecvat și condiții de viață comparabile în toate statele membre. Armonizarea condițiilor de primire a solicitanților ar trebui să contribuie la limitarea deplasărilor secundare ale solicitanților, influențate de diversitatea condițiilor de primire.
- (12) În vederea asigurării faptului că solicitanții au cunoștință de drepturile și obligațiile care le revin, statele membre ar trebui să le ofere în scris, sau dacă este necesar, verbal sau, dacă este cazul, în format vizual, informații referitoare la condițiile de primire prevăzute în prezenta directivă. Astfel de informații ar trebui să fie oferite cât mai curând posibil și în timp util și ar trebui să includă condițiile de primire la care au dreptul solicitanții, inclusiv solicitanții cu nevoi speciale, drepturile și obligațiile în materie de muncă, circumstanțele în care acordarea condițiilor materiale de primire poate fi restricționată la o zonă geografică sau limitată la un anumit loc precis, precum și consecințele nerespectării acestor restricții sau limitări sau ale sustragerii și situațiile în care se poate dispune luarea în custodie publică, posibilitățile de a introduce o cale de atac și de exercitare a controlului jurisdicțional și posibilitățile de

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2021/1147 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 iulie 2021 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare (JO L 251, 15.7.2021, p. 1).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind gestionarea situațiilor legate de azil și migrație, de modificare a Regulamentelor (UE) 2021/1147 și (UE) 2021/1060 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 (JO L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

acordare de asistență și reprezentare juridice. Statele membre ar trebui, în special, să informeze solicitanții cu privire la condițiile de primire la care nu au dreptul în alt stat membru decât cel în care au obligația de a fi prezenți. Un stat membru nu ar trebui să mai aibă obligația de a furniza informațiile respective în cazul în care nu mai este necesar să se asigure în mod efectiv că solicitantul beneficiază de drepturile prevăzute de prezenta directivă și că respectă obligațiile prevăzute de aceasta sau în cazul în care solicitantul nu este disponibil pentru autoritățile competente sau s-a sustras de pe teritoriul respectivului stat membru. Agenția pentru azil ar trebui să elaboreze un model de dosar cu informații standard privind condițiile de primire oferite de statele membre solicitanților în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult trei zile de la prezentarea cererii sau în intervalul de timp pentru înregistrarea cererii.

- (13) Normele armonizate ale Uniunii privind documentele care se eliberează solicitanților ar trebui să fie unul dintre elementele care fac mai dificilă deplasarea solicitanților în mod neautorizat în interiorul Uniunii. Statele membre ar trebui să fie în măsură să elibereze solicitanților un document de călătorie numai din motive umanitare grave justificate în mod corespunzător sau din alte motive imperative. Valabilitatea documentelor de călătorie ar trebui limitată la scopul și durata necesare pentru motivul care a determinat emiterea acestora. Motive umanitare grave ar putea, de exemplu, să fie considerate situațiile în care un solicitant trebuie să se deplaseze în alt stat pentru un tratament medical necesar care nu este disponibil în statul membru în care solicitantul are obligația de a fi prezent sau pentru a-și vizita rudele în cazuri particulare, cum ar fi vizitele făcute unor rude apropiate care sunt grav bolnave sau vizitele pentru a participa la funeraliile unei rude apropiate. Alte motive imperative ar putea include situații precum participarea la căsătoriile rudelor apropiate, călătoriile realizate în cadrul unui program de studiu sau călătoriile cu familiile substitutive. Eliberarea și utilizarea unui astfel de document de călătorie nu afectează responsabilitățile statelor membre în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1351. Statele membre își rezervă dreptul de a evalua drepturile solicitanților de a rămâne pe teritoriul lor.
- (14) Solicitanții nu au dreptul de a alege statul membru în care depun cererea. Un solicitant trebuie să ceară protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1351.
- (15) Solicitanții au obligația de a rămâne la dispoziția autorităților competente ale statelor membre. Ar trebui să se ia măsuri adecvate pentru a se împiedica solicitanții să se sustragă. În cazul în care un solicitant s-a sustras și s-a deplasat în alt stat membru fără permisiune, este esențial, în scopul asigurării bunei funcționări a SECA, ca solicitantul să fie transferat rapid în statul membru în care acesta are obligația de a fi prezent. Până la efectuarea acestui transfer, există riscul ca solicitantul să se sustragă și, prin urmare, ar trebui să se monitorizeze îndeaproape locul în care se află acesta.
- (16) Faptul că un solicitant s-a sustras anterior, deplasându-se în alt stat membru, este un factor important care trebuie luat în considerare atunci când se evaluează riscul de sustragere a solicitantului. Statele membre ar trebui să ia măsurile corespunzătoare pentru a împiedica solicitantul să se sustragă din nou și pentru a asigura faptul că acesta rămâne la dispoziția autorităților competente, odată ce solicitantul a fost transferat în statul membru în care are obligația de a fi prezent. Ar trebui, prin urmare, să se monitorizeze în continuare îndeaproape locul în care se află acesta.
- (17) Statele membre ar trebui să își poată organiza în mod liber sistemele de primire. În cadrul organizării acestora, statele membre ar trebui să poată să repartizeze solicitanții în spații de cazare de pe teritoriul lor, în vederea gestionării sistemelor lor de azil și de primire. De asemenea, statele membre ar trebui să fie în măsură să instituie mecanisme de evaluare și abordare a nevoilor sistemelor lor de primire, inclusiv mecanisme de verificare a prezenței efective a solicitanților în spațiile de cazare. Aceste mecanisme nu ar trebui să restricționeze dreptul de liberă circulație al solicitanților pe teritoriul statului membru în cauză. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să ia o decizie administrativă în acest scop.
- (18) În cazul în care solicitanții pot circula liber numai într-o zonă geografică a teritoriului statelor membre, statele membre ar trebui să asigure accesul efectiv al solicitanților la drepturile lor în temeiul prezentei directive și la garanțiile procedurale prevăzute de procedura de protecție internațională pentru respectiva zonă geografică. Posibilitatea de a părăsi temporar zona geografică respectivă ar trebui evaluată în mod individual, în mod obiectiv și imparțial. În cazul în care solicitantului nu i s-a acordat accesul efectiv la drepturile și garanțiile procedurale menționate în cadrul zonei geografice respective, repartizarea sa în acea zonă geografică nu ar trebui să mai fie aplicabilă.
- (19) Din motive de ordine publică sau pentru a împiedica în mod eficace sustragerea solicitantului, statele membre ar trebui să fie în măsură să decidă că solicitantului i se permite să își aibă reședința doar într-un anumit loc precis, cum ar fi un centru de cazare, o casă, un apartament, un hotel sau alte localuri adaptate pentru cazarea solicitanților. O astfel de decizie nu ar trebui să aibă ca rezultat luarea în custodie publică a solicitantului. O astfel de decizie ar putea fi necesară în cazurile în care solicitantul nu a respectat obligația de a rămâne în statul membru în care are obligația de a fi prezent sau în cazurile în care solicitantul a fost transferat în statul membru în care are obligația de a fi prezent după ce s-a sustras, deplasându-se în alt stat membru. În cazul în care solicitantul are dreptul la condiții materiale de primire, respectivele condiții materiale de primire ar trebui să fie furnizate cu condiția ca solicitantul să își aibă reședința în respectivul loc precis.

- (20) În cazul în care există un risc de posibilă sustragere a solicitantului sau în cazul în care este necesar să fie asigurată respectarea unor restrângeri ale libertății de circulație a solicitantului, statele membre ar putea să impună solicitanților obligația de a contacta autoritățile competente la un moment dat sau la intervale de timp rezonabile, fără a afecta în mod disproporționat drepturile solicitanților în temeiul prezentei directive.
- (21) Toate deciziile care restricționează libertatea de circulație a unui solicitant ar trebui să țină cont de aspectele relevante ale situației particulare a solicitantului, inclusiv de nevoile speciale de primire ale solicitantului respectiv și de principiile necesității și proporționalității. Solicitanții ar trebui să fie informați în mod corespunzător cu privire la astfel de decizii, la procedurile de contestare și la consecințele nerespectării.
- (22) Toate dispozițiile din prezenta directivă privind luarea în custodie publică, reședința și obligațiile de contactare a autorităților competente, precum și restrângerea și retragerea drepturilor sau a beneficiilor ar trebui aplicate cu respectarea principiului proporționalității, asigurându-se, în orice moment, accesul efectiv la condițiile de primire aplicabile în conformitate cu prezenta directivă, în special în ceea ce privește asistența medicală, educația, unitatea familiei și accesul la piața forței de muncă. Ar trebui să se acorde o atenție deosebită posibilului efect cumulativ al măsurilor.
- (23) Ținând seama de consecințele grave pentru solicitanții care s-au sustras sau despre care se consideră că prezintă un risc de sustragere, sensul noțiunii de „sustragere” ar trebui definit astfel încât să includă atât acțiunea deliberată, cât și situația de fapt, care nu este în afara controlului solicitantului, constând în a nu rămâne la dispoziția autorităților administrative sau judiciare competente, spre exemplu prin părăsirea teritoriului statului membru unde solicitantul are obligația de a fi prezent. Statele membre ar trebui să poată considera că un solicitant s-a sustras chiar dacă anterior nu s-a considerat că solicitantul prezenta un risc de sustragere.
- (24) În cazul în care statele membre definesc în legislația națională criteriile obiective care sunt relevante pentru a stabili riscul de sustragere în temeiul prezentei directive, ele pot lua în considerare factori precum: cooperarea solicitantului cu autoritățile competente sau respectarea cerințelor procedurale; legăturile solicitantului în statul membru; și faptul că cererea de protecție internațională a fost respinsă ca fiind inadmisibilă sau în mod vădit nefondată. În evaluarea globală a situației individuale a unui solicitant, o combinație de mai mulți factori oferă adesea baza pentru a determina dacă există un risc de sustragere.
- (25) Ar trebui să se considere că un solicitant nu mai este la dispoziția autorităților competente în cazul în care acesta nu răspunde la solicitările legate de procedurile instituite în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1348 sau de procedura prevăzută în Regulamentul (UE) 2024/1351, cu excepția cazului în care solicitantul furnizează motive adecvate pentru a justifica faptul că nu a putut să răspundă la aceste solicitări, de exemplu motive medicale sau situații neprevăzute care sunt în afara controlului său.
- (26) Măsura luării în custodie publică a solicitanților ar trebui aplicată în conformitate cu principiul fundamental conform căruia persoanele nu ar trebui să fie luate în custodie publică pentru unicul motiv că solicită protecție internațională, în special în conformitate cu obligațiile juridice internaționale ale statelor membre și în special cu articolul 31 din Convenția de la Geneva. Solicitanții ar trebui să poată fi luați în custodie publică numai în condițiile excepționale, foarte clar definite, prevăzute de prezenta directivă și respectând principiile necesității și proporționalității cu privire atât la modalitatea, cât și la scopul unei astfel de luări în custodie publică. Luarea în custodie publică a solicitanților în temeiul prezentei directive ar trebui să fie dispusă numai în scris de autorități judiciare sau administrative, prezentându-se motivele pe care se întemeiază, inclusiv în cazurile în care persoana se află deja în custodie publică atunci când prezintă cererea de protecție internațională. Atunci când un solicitant este luat în custodie publică, acesta ar trebui să aibă acces efectiv la garanțiile procedurale necesare, precum controlul jurisdicțional și dreptul de a beneficia de asistență și reprezentare juridice gratuite, dacă este cazul în temeiul prezentei directive.
- (27) Un termen maxim acceptabil pentru controlul jurisdicțional al luării în custodie publică ar trebui stabilit în funcție de circumstanțele fiecărui caz, ținând seama de complexitatea procedurii, precum și de diligența demonstrată de autoritățile competente, de orice întârziere cauzată de persoana luată în custodie publică și de orice alți factori care cauzează întârzieri pentru care statul membru nu poate fi considerat responsabil.
- (28) În cazul în care unui solicitant i s-a permis să își aibă reședința doar într-un anumit loc precis, dar el nu s-a conformat acestei obligații, este necesar să existe în continuare un risc de posibilă sustragere a solicitantului pentru ca acesta să fie luat în custodie publică. În toate circumstanțele, ar trebui să se acorde o atenție specială asigurării faptului că durata luării în custodie publică este proporțională și că aceasta încetează de îndată ce obligația care îi revine solicitantului a fost îndeplinită sau nu mai există motive pentru a crede că solicitantul nu va îndeplini acea obligație. Solicitantul ar trebui, de asemenea, să fi fost informat cu privire la obligația în cauză și la consecințele nerespectării acesteia.

- (29) În ceea ce privește procedurile administrative referitoare la motivele luării în custodie publică, noțiunea de „atenție cuvenită” impune statelor membre, ca o condiție minimă, să ia măsuri concrete și eficiente pentru a se asigura că timpul necesar pentru verificarea motivelor luării în custodie publică este cât mai scurt posibil, precum și că există o perspectivă reală pentru ca o astfel de verificare să fie realizată cu succes în cel mai scurt timp posibil. Luarea în custodie publică nu ar trebui să depășească timpul care este necesar în mod rezonabil pentru finalizarea procedurilor administrative relevante.
- (30) Motivele luării în custodie publică prevăzute în prezenta directivă nu aduc atingere altor motive de luare în custodie publică, inclusiv motivelor luării în custodie publică din cadrul procedurilor penale, care sunt aplicabile în temeiul dreptului intern și care nu sunt legate de cererea de protecție internațională a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid.
- (31) Solicitanții care se află în custodie publică ar trebui să primească un tratament care să respecte pe deplin demnitatea umană și primirea lor ar trebui să fie concepută special pentru a răspunde nevoilor acestora în situația respectivă. În special, statele membre ar trebui să asigure aplicarea articolului 24 din Cartă și a articolului 37 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1989 cu privire la drepturile copilului.
- (32) Pot exista cazuri în care nu este posibil, în practică, să se asigure imediat anumite garanții de primire în materie de custodie publică, de exemplu din cauza amplasamentului geografic sau a structurii specifice a centrului de custodie publică. Orice derogare de la garanțiile respective ar trebui să aibă un caracter temporar și ar trebui să se aplice numai în circumstanțele stabilite în prezenta directivă. Derogările ar trebui să se aplice numai în circumstanțe excepționale și să fie justificate în mod corespunzător, ținând seama de circumstanțele fiecărui caz în parte, inclusiv de nivelul de gravitate al derogării aplicate, de durata acesteia și de impactul acesteia asupra solicitantului în cauză.
- (33) În vederea unei mai bune asigurări a integrității fizice și psihologice a solicitanților, luarea în custodie publică ar trebui să fie o măsură la care se recurge în ultimă instanță și solicitanții ar trebui să poată fi luați în custodie publică numai după ce au fost examinate în mod corespunzător toate măsurile neprivative de libertate alternative luării în custodie publică. Obligația de a examina respectivele măsuri alternative nu ar trebui să conducă neapărat la utilizarea măsurii de luare în custodie publică atunci când nu pot fi aplicate în mod eficiente astfel de măsuri alternative, cum ar fi obligațiile legate de ședere și de contactare a autorităților competente. Orice decizie de luare în custodie publică ar trebui să indice motivele pentru care nu au putut fi aplicate în mod eficiente alte măsuri alternative mai puțin coercitive. Orice măsură alternativă luării în custodie publică ar trebui să respecte drepturile fundamentale ale omului în cazul solicitanților.
- (34) Pentru a asigura respectarea garanției de procedură care constă în posibilitatea de a contacta organizații sau grupuri de persoane care acordă asistență juridică, ar trebui să se furnizeze informații privind organizațiile și grupurile de persoane respective.
- (35) Atunci când iau decizii cu privire la condițiile de cazare, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de interesul superior al copilului, precum și de situațiile speciale ale oricărui solicitant care depinde de membrii de familie sau de rude apropiate, cum ar fi frații minori necăsătoriți sau surorile minore necăsătorite, care sunt deja prezente în statul membru.
- (36) Statele membre ar trebui să poată recurge la soluții temporare de cazare cu un standard mai scăzut în cazurile în care capacitățile de cazare disponibile în mod normal sunt temporar epuizate. Statele membre ar trebui, de asemenea, să fie în măsură să recurgă la respectivele soluții temporare de cazare dacă, din cauza unui număr disproporționat de persoane care urmează să fie cazare sau, ca urmare a unei catastrofe naturale sau antropice, capacitățile de cazare disponibile în mod obișnuit sunt temporar indisponibile. Statele membre ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a oferi astfel de soluții de cazare temporară în clădiri cu structuri fixe, pe cât posibil.
- (37) Primirea persoanelor cu nevoi speciale de primire ar trebui să fie o preocupare majoră a autorităților naționale pentru a asigura faptul că o astfel de primire este concepută special pentru a putea răspunde nevoilor speciale ale acestora în materie de primire. Atunci când asigură cazare, statele membre ar trebui să asigure, pe cât posibil, prevenirea agresiunilor și a violenței, inclusiv a actelor de violență cu motivații sexuale, de gen, rasiste sau religioase. Violența cu motiv religios implică, de asemenea, violență îndreptată împotriva persoanelor care nu au o credință religioasă sau care au renunțat la credința lor religioasă.
- (38) În aplicarea prezentei directive, statele membre ar trebui să depună eforturi pentru a asigura respectarea deplină a principiilor apărării interesului superior al copilului și unității familiei, în conformitate cu dispozițiile Cartei, ale Convenției Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului din 1989, ale Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, după caz, ale Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice.

- (39) Condițiile de primire trebuie să fie adaptate situației specifice a minorilor și nevoilor lor speciale de primire, indiferent dacă aceștia sunt neînsoțiți sau cu familia, ținând seama în mod corespunzător de securitatea lor, inclusiv de securitatea împotriva violenței sexuale și bazate pe gen, precum și de asistența de care au nevoie din punct de vedere fizic și emoțional, și să fie furnizate într-un mod care să încurajeze dezvoltarea lor generală.
- (40) Ca regulă generală, minorii nu ar trebui luați în custodie publică. Aceștia ar trebui să fie plasați în spații de cazare adecvate adaptate minorilor inclusiv, după caz, în centre comunitare de plasament, în condiții neprivative de libertate. Având în vedere impactul negativ al luării în custodie publică asupra minorilor, o astfel de măsură ar trebui să fie utilizată, în conformitate cu dreptul Uniunii, numai în circumstanțe excepționale, atunci când acest lucru este strict necesar, ca măsură de ultimă instanță și pentru o perioadă cât mai scurtă posibil, după ce s-a stabilit că alte măsuri alternative mai puțin coercitive nu pot fi aplicate în mod eficace și după ce luarea în custodie publică este evaluată ca fiind în interesul superior al minorilor. Minorii nu ar trebui niciodată să fie plasați în închisori sau în alte facilități utilizate în scopul aplicării legii. Minorii nu ar trebui să fie separați de părinții lor sau de persoanele care au grijă de ei, iar principiul unității familiei ar trebui, în general, să conducă la utilizarea unor alternative adecvate la luarea în custodie publică a familiilor cu minori, astfel încât acestora să li se ofere spații de cazare adecvate. În plus, ar trebui făcut tot posibilul pentru a asigura disponibilitatea și accesibilitatea unei game viabile de alternative adecvate la luarea în custodie publică a minorilor. În acest context, statele membre trebuie să țină seama de Declarația de la New York pentru refugiați și migranți din 19 septembrie 2016, de îndrumările relevante cu valoare de normă ale Organizației Națiunilor Unite din partea organismului de monitorizare a tratatelor cu privire la Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1989 cu privire la drepturile copilului, precum și de jurisprudența relevantă.
- (41) În comunicarea sa din 12 aprilie 2017 intitulată „Protecția copiilor migranți”, Comisia a subliniat că statele membre trebuie să instituie garanții adecvate pentru a proteja toți copiii migranți prezenți pe teritoriul lor, inclusiv prin adoptarea unor măsuri care să asigure că copiii beneficiază de cazare adecvată și sigură, precum și de serviciile de asistență necesare pentru a asigura interesul superior al acestora și bunul lor tratament, în conformitate cu obligațiile statelor membre care decurg din dreptul intern, al Uniunii și din cel internațional.
- (42) Reprezentanții joacă un rol esențial în garantarea accesului la drepturi în temeiul prezentei directive și în protejarea interesului superior al tuturor copiilor neînsoțiți. Desemnarea timpurie a reprezentanților este esențială pentru abordarea situației de dispariție a copiilor migranți în Uniune. Statele membre ar trebui să asigure desemnarea cât mai timpurie a reprezentanților, în conformitate cu Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1989 cu privire la drepturile copilului, pentru a asigura astfel că copiii neînsoțiți beneficiază pe deplin de drepturile lor de solicitanți de protecție internațională acordate în temeiul prezentei directive.
- (43) Rolul principal al unui reprezentant ar trebui să fie să garanteze interesul superior al minorului și să-l reprezinte, să-i acorde asistență sau să acționeze în numele unui minor neînsoțit. Reprezentantul ar trebui să fie în măsură să explice informațiile furnizate minorului neînsoțit, să asigure legătura cu autoritățile competente pentru a asigura accesul imediat al minorului neînsoțit la condițiile materiale de primire și la asistența medicală și să-l reprezinte, să-i acorde asistență sau, în conformitate cu dreptul intern, să acționeze în numele minorului neînsoțit, pentru a se asigura că respectivul minor neînsoțit poate beneficia de drepturile și respecta obligațiile stabilite în prezenta directivă. Reprezentanții ar trebui desemnați în conformitate cu procedura prevăzută de dreptul intern.
- (44) Statele membre ar trebui să desemneze un reprezentant în cazul în care cererea este prezentată de o persoană care se declară minoră și care este neînsoțită. Un reprezentant ar trebui desemnat, de asemenea, în cazurile în care autoritățile competente au motive obiective de a crede că persoana respectivă este minoră, având în vedere semnele vizibile, comportamentul sau declarațiile relevante. În cazul în care un stat membru a ajuns la concluzia că o persoană care susține că este minoră are fără îndoială peste 18 ani, nu este nevoie să se desemneze un reprezentant.
- (45) Până la desemnarea reprezentantului, statele membre ar trebui să desemneze o persoană care să fie în măsură să acționeze în mod provizoriu ca reprezentant în temeiul prezentei directive. Persoana respectivă poate fi, de exemplu, un angajat al unui centru de cazare, al unui centru de îngrijire a copiilor, al serviciilor sociale sau al unei alte organizații de profil, desemnate să îndeplinească sarcina unui reprezentant. Persoanele ale căror interese intră în conflict sau ar putea eventual intra în conflict cu cele ale minorului neînsoțit nu ar trebui să fie desemnate pentru a îndeplini provizoriu funcția de reprezentant. De asemenea, este important ca această persoană să fie imediat informată atunci când o cerere de protecție internațională este prezentată de către un minor neînsoțit.
- (46) Statele membre ar trebui să se asigure că solicitanții primesc asistența medicală necesară, fie că aceasta este acordată de medici generaliști sau specialiști, după caz. Asistența medicală necesară ar trebui să fie de o calitate corespunzătoare și să includă, cel puțin, asistența medicală de urgență și tratamentul de bază al bolilor, inclusiv al afecțiunilor mintale grave, precum și serviciile de sănătate sexuală și reproductivă care sunt esențiale pentru tratarea

unei probleme fizice grave. Pentru a răspunde preocupărilor în materie de sănătate publică în ceea ce privește prevenirea bolilor și a proteja sănătatea solicitanților, accesul acestora la asistență medicală ar trebui să includă, de asemenea, tratamentul medical preventiv, cum ar fi vaccinările. Statele membre ar trebui să fie în măsură, de asemenea, să impună solicitanților obligația de a se supune unui examen medical din motive de sănătate publică. Rezultatele examenului medical nu ar trebui să influențeze evaluarea cererilor de protecție internațională, care ar trebui să se efectueze întotdeauna în mod obiectiv, imparțial și de la caz la caz în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348.

- (47) Ar trebui să fie posibil ca dreptul unui solicitant la condiții materiale de primire în temeiul prezentei directive să poată fi restrâns în anumite circumstanțe, cum ar fi în cazul în care solicitantul s-a sustras din statul membru în care acesta are obligația de a fi prezent, deplasându-se în alt stat membru. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să asigure solicitanților, în toate circumstanțele, acces la asistență medicală și un nivel de trai în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu Carta și cu alte obligații internaționale, printre care Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1989 cu privire la drepturile copilului. Statele membre ar trebui să asigure în special satisfacerea nevoilor de subzistență și a nevoilor de bază ale solicitantului atât în ceea ce privește siguranța fizică și demnitatea, cât și privind relațiile interpersonale, ținând seama în mod corespunzător de vulnerabilitățile inerente ale persoanei respective ca solicitant de protecție internațională și de cele ale familiei sale sau ale persoanei în grija căreia se află. De asemenea, ar trebui să se acorde atenția cuvenită solicitanților cu nevoi speciale de primire. Ar trebui să se țină seama, de asemenea, de nevoile specifice ale solicitanților care au suferit violențe sexuale sau de gen, în special ale femeilor, inclusiv prin asigurarea accesului, în diferitele etape ale procedurii de protecție internațională, la asistență medicală, la asistență juridică, precum și la consiliere pentru depășirea traumelor și asistență psihosocială corespunzătoare.
- (48) Ar trebui să se țină seama de nevoile specifice ale minorilor, în special în ceea ce privește respectarea dreptului copilului la educație și accesul la asistență medicală. Copiii minori ai solicitanților și solicitanții care sunt minori ar trebui să beneficieze de același acces la educație ca și resortisanții statelor membre și în condiții similare. Nu este necesar ca acest acces să fie oferit în timpul vacanțelor școlare. Educația lor ar trebui, în general, să fie integrată cu cea a resortisanților statelor membre și să aibă aceeași calitate. Statele membre ar trebui, de asemenea, să asigure continuitatea studiilor minorilor, atât timp cât nu se execută o măsură de expulzare împotriva lor sau a părinților lor.
- (49) Având în vedere Carta, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudența relevantă, precum și pentru a nu discrimina membrii familiei pe criteriul locului în care s-a format familia, noțiunea de familie ar trebui să includă, de asemenea, familiile formate în afara țării de origine a solicitanților, dar înainte de sosirea lor pe teritoriul statelor membre.
- (50) Pentru a promova autonomia solicitanților și a limita discrepanțele mari între statele membre, este esențial să se stabilească norme clare privind accesul solicitanților la piața muncii și să se asigure faptul că acest acces este efectiv, neimpunând condiții care în fapt îl împiedică pe solicitant să își caute un loc de muncă, nerestricționând în mod nejustificat accesul la sectoare specifice ale pieței muncii, la timpul de lucru al solicitantului și neintroducând formalități administrative nerezonabile. Solicitanții care au acces efectiv la piața forței de muncă și cărora li s-a permis să își aibă reședința numai într-un anumit loc precis ar trebui să aibă posibilitatea de a căuta un loc de muncă într-o distanță rezonabilă de respectivul loc. În cazul în care contractul de muncă al solicitantului impune acest lucru, statele membre ar trebui să poată permite solicitantului să părăsească teritoriul propriu pentru a-și îndeplini obligațiile profesionale specifice într-un alt stat membru, în conformitate cu dreptul intern. Testele pieței muncii utilizate pentru a acorda prioritate propriilor resortisanți sau altor cetățeni ai Uniunii ori resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor aflați în situație de ședere legală în statul membru în cauză nu ar trebui să împiedice accesul efectiv al solicitanților la piața muncii și ar trebui să fie puse în aplicare fără a aduce atingere principiului preferinței acordate cetățenilor Uniunii, astfel cum este exprimat în dispozițiile relevante ale actelor de aderare aplicabile.
- (51) Accesul la piața muncii ar trebui să îi confere solicitantului dreptul de a căuta un loc de muncă. Statele membre au, de asemenea, posibilitatea de a permite solicitanților să desfășoare o activitate independentă.
- (52) Pentru a spori perspectivele de integrare și autonomia solicitanților, se încurajează un acces mai rapid la piața muncii în cazul în care este probabil ca cererea să fie întemeiată, inclusiv atunci când examinării cererii i s-a acordat prioritate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348. Statele membre ar trebui, prin urmare, să aibă în vedere reducerea acestei perioade de timp cât mai mult posibil în cazurile în care este probabil ca cererea să fie întemeiată. Accesul la piața forței de muncă nu ar trebui acordat sau, în cazul în care este deja acordat, ar trebui retras atunci când cererea de protecție internațională depusă de un solicitant este probabil să fie neîntemeiată și face, prin urmare, obiectul unei proceduri de examinare accelerate, inclusiv în cazurile în care solicitantul nu a comunicat informații sau documente relevante cu privire la identitatea sa.

- (53) Odată ce li s-a acordat accesul la piața muncii, solicitanții ar trebui să aibă dreptul la un set comun de drepturi, în temeiul egalității de tratament cu resortisanții statului membru în cauză. Condițiile de muncă ar trebui să acopere cel puțin remunerarea și concedierea, cerințele privind sănătatea și securitatea la locul de muncă, orele de lucru, concediul și zilele libere, ținând seama de acordurile colective în vigoare. Astfel de solicitanți ar trebui să beneficieze, de asemenea, de egalitate de tratament în ceea ce privește libertatea de asociere și de afiliere, educația și formarea profesională, recunoașterea calificărilor profesionale și, în ceea ce privește solicitanții angajați, securitatea socială. Statele membre au posibilitatea de a acorda un tratament egal și solicitanților care desfășoară o activitate independentă. Statele membre trebuie să depună toate eforturile pentru a preveni exploatarea solicitanților sau orice formă de discriminare împotriva acestora la locul de muncă prin practici de muncă nedeclarată și alte forme de exploatare gravă a forței de muncă.
- (54) Odată ce solicitanții dobândesc accesul la piața muncii, un stat membru ar trebui să recunoască, în același mod ca și pentru cetățenii Uniunii, calificările profesionale dobândite de un solicitant în alt stat membru și ar trebui să ia în considerare calificările dobândite într-o țară terță în conformitate cu Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁹⁾. Ar trebui să se aibă în vedere măsuri pentru a se remedia în mod eficace dificultățile practice întâmpinate de solicitanți în ceea ce privește autentificarea diplomelor, a certificatelor sau a altor titluri oficiale de formare străine, în special în cazurile în care solicitanții nu pot prezenta documentele justificative și nici nu pot suporta costurile aferente procedurilor de recunoaștere.
- (55) În ceea ce privește solicitanții încadrați în muncă, se aplică ramurile de securitate socială menționate la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾.
- (56) Având în vedere eventualul caracter temporar al șederii solicitanților și fără a aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹¹⁾, statele membre ar trebui să poată exclude prestațiile de securitate socială care nu depind de perioadele de activitate profesională sau de contribuții de la aplicarea egalității de tratament între solicitanți și propriii resortisanți. De asemenea, statele membre ar trebui să poată restricționa aplicarea egalității de tratament în ceea ce privește educația și formarea profesională, precum și recunoașterea calificărilor formale. În plus, statele membre ar trebui să fie, de asemenea, în măsură să limiteze dreptul la libertatea de asociere și de afiliere prin excluderea solicitanților de la participarea la gestionarea anumitor organisme și de la deținerea unei funcții publice.
- (57) Dreptul Uniunii nu limitează competența statelor membre de a-și organiza sistemele de securitate socială. În lipsa unei armonizări la nivelul Uniunii, fiecare stat membru stabilește condițiile în care se acordă prestațiile de asigurări sociale, precum și cuantumul acestor prestații și durata perioadei în care se acordă. Totuși, atunci când își exercită această competență, statele membre respectă dreptul Uniunii.
- (58) Competențele lingvistice sunt importante pentru ca solicitanții să poată avea un nivel de trai adecvat. Competențele respective constituie, de asemenea, un factor de descurajare a deplasărilor secundare. Prin urmare, statele membre ar trebui să asigure sau să faciliteze accesul la cursuri de limbă, în măsura în care consideră că aceste cursuri sunt adecvate pentru a contribui la îmbunătățirea capacității unui solicitant de a acționa în mod autonom și de a interacționa cu autoritățile competente.
- (59) Dreptul la tratament egal nu ar trebui să genereze drepturi în legătură cu situații care nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.
- (60) Pentru a se asigura că condiții materiale de primire acordate solicitanților respectă principiile prevăzute în prezenta directivă, este necesar să se clarifice mai în detaliu natura acestor condiții, care ar trebui să includă nu numai cazare, hrană și îmbrăcăminte, ci și produse de igienă personală. De asemenea, este necesar ca statele membre să stabilească nivelul condițiilor materiale de primire furnizate sub formă de alocații financiare sau de bonuri valorice pe baza unor referințe relevante aplicate pentru a asigura resortisanților un nivel de trai adecvat, cum ar fi, în funcție de contextul național, prestațiile de venit minim, salariile minime, pensiile minime, prestațiile de șomaj și prestațiile de asistență socială. Cu toate acestea, nu este necesar ca suma acordată solicitanților să fie aceeași ca pentru resortisanți. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica solicitanților un tratament mai puțin favorabil în raport cu propriii resortisanți, după cum se precizează în prezenta directivă. De asemenea, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a adapta nivelul alocațiilor financiare sau al bonurilor valorice acordate solicitanților din regiunile menționate la articolul 349 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), cu condiția ca standardul prevăzut în prezenta directivă pentru condițiile de primire să fie asigurat.

⁽⁹⁾ Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale (JO L 255, 30.9.2005, p. 22).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

⁽¹¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de extindere a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe care nu fac obiectul regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 344, 29.12.2010, p. 1).

- (61) Pentru a limita posibilitatea de a abuza de sistemul de primire, statele membre ar trebui să fie în măsură să furnizeze condiții materiale de primire numai în măsura în care solicitanții nu dispun de mijloace suficiente pentru a se întreține. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a impune solicitanților cu mijloace suficiente să suporte, să ramburseze sau să contribuie la costul condițiilor materiale de primire sau al asistenței medicale primite, inclusiv prin garanții financiare. Se poate considera că solicitanții dispun de mijloace suficiente pentru a se întreține dacă, de exemplu, au lucrat o perioadă rezonabilă de timp. Atunci când evaluează resursele unui solicitant și impun acestuia obligația de a suporta sau de a contribui la costurile condițiilor materiale de primire sau ale asistenței medicale primite, statele membre ar trebui să respecte principiul proporționalității și să țină seama de situația personală a solicitantului și de necesitatea de a-i respecta acestuia demnitatea sau integritatea personală, inclusiv nevoile sale speciale de primire. Nu ar trebui să se impună solicitanților obligația de a suporta sau de a contribui la costurile asistenței medicale de care au nevoie, atunci când asistența medicală este oferită în mod gratuit resortisanților statelor membre. Solicitanților nu ar trebui să li se solicite să contracteze împrumuturi pentru a plăti pentru condiții de primire.
- (62) Ar trebui, de asemenea, să se prevină posibila utilizare abuzivă a sistemului de primire, prin precizarea circumstanțelor în care condițiile materiale de primire pot fi limitate sau retrase. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a reduce sau de a retrage alocația zilnică de cheltuieli sau, în cazul în care acest lucru este justificat în mod corespunzător și proporțional, de a reduce alte condiții materiale de primire atunci când sunt îndeplinite anumite condiții, inclusiv în cazul în care solicitantul nu cooperează cu autoritățile competente sau nu respectă cerințele procedurale stabilite de acestea. Se poate considera că a avut loc un caz de necooperare sau de nerespectare în special în situațiile în care: solicitanții nu se prezintă la termenele fixate sau nu respectă obligațiile de contactare a autorităților competente din motive care nu sunt în afara controlului lor; solicitanții nu au depus cererea de protecție internațională în conformitate cu dispozițiile din Regulamentul (UE) 2024/1348, în pofida faptului că au avut posibilitatea efectivă să facă acest lucru; sau solicitanții nu respectă cererile de a furniza informații pentru a facilita procesul de identificare, inclusiv prin refuzul de a furniza date biometrice sau informații de contact necesare sau prin refuzul de a coopera în timpul procedurilor de examinare medicală. Statele membre ar trebui, de asemenea, în cazul în care acest lucru este justificat în mod corespunzător și este proporțional, să aibă posibilitatea de a retrage alte condiții materiale de primire în cazurile în care solicitantul a încălcat în mod grav sau repetat regulile centrului de cazare sau a avut un comportament violent sau amenințător în centrul de cazare. Statele membre ar trebui să asigure întotdeauna tuturor solicitanților un nivel de trai în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu Carta, precum și cu obligațiile internaționale, ținând seama de solicitanții cu nevoi speciale de primire și de interesul superior al minorului.
- (63) Statele membre au posibilitatea de a aplica alte sancțiuni, inclusiv măsuri disciplinare în conformitate cu regulile centrului de cazare, în măsura în care aceste sancțiuni nu contravin prezentei directive.
- (64) Statele membre ar trebui să instituie mecanisme corespunzătoare de orientare, monitorizare și control al condițiilor lor de primire. Pentru a asigura condiții de primire comparabile, statele membre ar trebui să aibă obligația de a ține seama, în cadrul sistemelor lor de monitorizare și control, de standardele operaționale disponibile și neobligatorii, de indicatorii, orientările și cele mai bune practici privind condițiile de primire elaborate de Agenția pentru azil. Atât timp cât condițiile materiale de primire oferă un nivel de trai adecvat, condițiile din spațiile de cazare a solicitanților pot fi considerate adecvate, chiar și în cazul în care acestea diferă de la un spațiu la altul. Ar trebui să fie asigurate eficiența sistemelor de primire naționale și cooperarea dintre statele membre în ceea ce privește primirea solicitanților, inclusiv prin intermediul rețelei autorităților de primire a Agenției pentru azil.
- (65) Ar trebui să fie încurajată coordonarea adecvată dintre autoritățile competente cu privire la primirea solicitanților și, prin urmare, ar trebui să fie favorizate relațiile armonioase între comunitățile locale și centrele de cazare.
- (66) Experiența arată că, în cazurile în care statele membre se confruntă cu un număr disproporționat de solicitanți de protecție internațională, este necesară o planificare de urgență pentru a se asigura, pe cât posibil, primirea corespunzătoare a solicitanților. Ar trebui să se monitorizeze și să se evalueze dacă măsurile prevăzute în planurile de urgență ale statelor membre sunt corespunzătoare. Planificarea de urgență face parte integrantă din procesele de planificare ale statelor membre și nu poate fi considerată o activitate excepțională.
- (67) Agenția pentru azil ar trebui să acorde asistență statelor membre în elaborarea și revizuirea planurilor lor de urgență, cu acordul statelor membre în cauză. Planurile de urgență ar trebui să constea dintr-un set cuprinzător de măsuri necesare pentru a face față unei eventuale presiuni disproporționate asupra sistemelor de primire ale statelor membre și pentru a spori eficiența acestora. În sensul prezentei directive, situația de presiune disproporționată poate

fi caracterizată de un aflus brusc și masiv de resortisanți ai unor țări terțe și apatrizi, astfel încât acesta impune sarcini extreme chiar și asupra unui sistem de primire bine pregătit. Pentru a asigura o mai bună pregătire pentru o astfel de situație, modelul elaborat de Agenția pentru azil ar trebui să includă orientări cu privire la modul de identificare a posibilelor scenarii, a impactului pe care îl pot avea scenariile respective, a acțiunilor ce trebuie întreprinse și a resurselor disponibile pentru a reacționa la scenariile în cauză.

- (68) Statele membre ar trebui să poată prevedea sau menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe și pentru apatrizii care solicită unui stat membru protecție internațională.
- (69) Statele membre sunt invitate să aplice dispozițiile prezentei directive procedurilor de examinare a cererilor privind acordarea unei alte forme de protecție decât cele prevăzute în Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹²⁾.
- (70) Punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui evaluată periodic. Statele membre ar trebui să furnizeze Comisiei informațiile necesare pentru ca aceasta să își poată îndeplini obligațiile de raportare prevăzute de prezenta directivă.
- (71) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume stabilirea unor standarde armonizate pentru condițiile de primire a solicitanților în statele membre, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (72) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽¹³⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (73) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (74) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (75) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Cartă. Prezenta directivă urmărește, în special, garantarea respectării depline a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 și 47 din Cartă și trebuie să fie pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (76) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să fie limitată la dispozițiile care reprezintă o modificare de substanță față de directiva anterioară. Obligația de a transpune dispozițiile care nu au făcut obiectul unor modificări se efectuează în temeiul directivei anterioare.
- (77) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern a directivei menționate în anexa I,

⁽¹²⁾ Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului, și de abrogare a Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).

⁽¹³⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

OBIECT, DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește standarde pentru primirea solicitanților de protecție internațională în statele membre.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

1. „cerere de protecție internațională” sau „cerere” înseamnă o solicitare a protecției unui stat membru, prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid, care poate fi considerat ca urmărind obținerea statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară;
2. „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;
3. „membrii familiei” înseamnă, în măsura în care familia exista deja înainte ca solicitantul să ajungă pe teritoriul statelor membre, următorii membri ai familiei solicitantului care sunt prezenți pe teritoriul aceluiași stat membru pe parcursul procedurii de protecție internațională:
 - (a) soțul/soția solicitantului sau partenerul său/partenera sa necăsătorit(ă) cu care se află într-o relație stabilă, în cazul în care legislația sau practica în vigoare în statul membru în cauză tratează cuplurile necăsătorite în mod echivalent cu cele căsătorite;
 - (b) copiii minori sau adulți aflați în întreținere ai cuplurilor menționate la litera (a) sau ai solicitantului, cu condiția să nu fie căsătoriți, indiferent dacă sunt născuți în cadrul ori în afara căsătoriei sau adoptați, potrivit prevederilor din dreptul intern; un minor este considerat necăsătorit în cazul în care, pe baza unei evaluări individuale, căsătoria sa nu ar fi în conformitate cu dreptul intern aplicabil dacă ar fi fost încheiată în statul membru în cauză, având în vedere, în special, vârsta legală a căsătoriei;
 - (c) dacă solicitantul este minor și necăsătorit, tatăl, mama sau alt adult responsabil de acesta, inclusiv un frate adult sau o soră adultă, în temeiul dreptului sau al practicii statului membru în cauză; un minor este considerat necăsătorit în cazul în care, pe baza unei evaluări individuale, căsătoria sa nu ar fi în conformitate cu dreptul intern aplicabil dacă ar fi fost încheiată în statul membru în cauză, având în vedere, în special, vârsta legală a căsătoriei;
4. „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cu vârsta sub 18 ani;
5. „minor neînsoțit” înseamnă un minor care sosește pe teritoriul statelor membre neînsoțit de un adult responsabil de acesta în temeiul dreptului sau al practicii statului membru în cauză și atâta timp cât nu se află efectiv în întreținerea unui astfel de adult, inclusiv un minor care este lăsat fără însoțire după intrarea sa pe teritoriul statelor membre;
6. „condiții de primire” înseamnă ansamblul măsurilor pe care statele membre le acordă solicitanților în conformitate cu prezenta directivă;
7. „condiții materiale de primire” înseamnă condițiile de primire incluzând cazarea, hrana, îmbrăcămintea și produsele de igienă personală furnizate în natură, sub formă de alocații financiare sau bonuri valorice, ori printr-o combinație a acestor trei elemente, precum și o alocație zilnică;

8. „alocație zilnică” înseamnă o indemnizație acordată periodic solicitanților pentru a le conferi o minimă autonomie în viața de zi cu zi, acordată sub forma unei sume de bani, în bonuri valorice, în natură sau ca o combinație a acestor elemente, cu condiția ca o astfel de alocație să includă și o sumă de bani;
9. „luarea în custodie publică” înseamnă orice măsură de izolare a unui solicitant de către un stat membru într-un loc determinat, în care solicitantul este lipsit de libertatea de circulație;
10. „centru de cazare” înseamnă orice loc utilizat pentru cazarea colectivă a solicitanților;
11. „risc de sustragere” înseamnă, într-un caz individual, existența unor motive și circumstanțe specifice, bazate pe criterii obiective definite de dreptul intern, de a considera că un solicitant s-ar putea sustrage;
12. „sustragere” înseamnă acțiunea prin care un solicitant nu rămâne la dispoziția autorităților administrative sau judiciare competente, de exemplu părăsind teritoriul statului membru fără permisiunea autorităților competente pentru motive care nu sunt în afara controlului său;
13. „reprezentant” înseamnă o persoană fizică sau o organizație, inclusiv o autoritate publică, numită de autoritățile competente, care are competențele și aptitudinile necesare, inclusiv în ceea ce privește tratamentul și nevoile specifice ale minorilor, să reprezinte, să asiste și să acționeze în numele unui minor neînsoțit, după caz, pentru a proteja interesul superior și bunăstarea generală a unui astfel de minor neînsoțit, astfel încât acesta să poată beneficia de drepturi și să îndeplinească obligațiile prevăzute de prezenta directivă;
14. „solicitant cu nevoi speciale de primire” înseamnă un solicitant care are nevoie de condiții sau garanții speciale pentru a beneficia de drepturi și a-și îndeplini obligațiile prevăzute în prezenta directivă.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică tuturor resortisanților țărilor terțe și apatrizilor care prezintă o cerere de protecție internațională pe teritoriul unui stat membru, inclusiv la frontiera externă, în marea teritorială sau în zonele de tranzit ale statelor membre, cu condiția ca respectivilor resortisanți ai țărilor terțe și apatrizi să li se permită să rămână pe teritoriul respectiv în calitate de solicitanți. Prezenta directivă se aplică, de asemenea, membrilor familiilor unui solicitant, cu condiția aceștia să fie incluși în cererea de protecție internațională respectivă, în conformitate cu dreptul intern.
- (2) Prezenta directivă nu se aplică cererilor privind azilul diplomatic sau teritorial depuse la reprezentanțele statelor membre.
- (3) Statele membre pot decide să aplice prezenta directivă procedurilor de examinare a cererilor privind acordarea altor forme de protecție decât cele în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1347.

Articolul 4

Dispoziții mai favorabile

Statele membre pot adopta sau menține dispoziții mai favorabile cu privire la condițiile de primire a solicitanților și a membrilor familiei lor și a rudelor apropiate ale solicitanților care se află în același stat membru, dacă membrii familiei și rudele apropiate sunt dependente de solicitanți, sau din motive umanitare, în măsura în care dispozițiile respective sunt compatibile cu prezenta directivă.

CAPITOLUL II
DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND CONDIȚIILE DE PRIMIRE

Articolul 5

Informarea

(1) Statele membre prezintă solicitanților, cât mai curând posibil și în timp util, informații privind condițiile de primire prevăzute de prezenta directivă, inclusiv informații specifice sistemului lor național de primire, pentru a le permite solicitanților să beneficieze efectiv de drepturile și să respecte obligațiile prevăzute de prezenta directivă.

În special, statele membre prezintă solicitanților informații standard referitoare la condițiile de primire prevăzute în prezenta directivă, utilizând un model care urmează să fie elaborat de Agenția Uniunii Europene pentru Azil (denumită în continuare „Agenția pentru azil”). Informațiile respective sunt transmise în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult trei zile de la prezentarea cererii sau în intervalul de timp pentru înregistrarea cererii, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348.

Statele membre se asigură că solicitanților le sunt furnizate informații despre organizațiile sau grupurile de persoane care acordă asistență juridică specifică și reprezentare juridică, inclusiv informații despre organizațiile sau grupurile de persoane care asigură asistența și reprezentarea juridică respectivă în mod gratuit, precum și despre organizațiile care îi pot ajuta sau informa cu privire la condițiile de primire disponibile, inclusiv asistența medicală.

(2) Statele membre se asigură că informațiile prevăzute la alineatul (1) sunt transmise în scris, într-o formă concisă, transparentă, inteligibilă și ușor accesibilă, utilizând un limbaj clar și simplu și într-o limbă pe care solicitanții o înțeleg sau se presupune în mod rezonabil că o înțeleg. În cazul în care acest lucru este necesar, informațiile respective se comunică și oral sau, dacă este necesar, sub formă vizuală, de exemplu prin pictograme și materiale video, adaptate la nevoile solicitantului.

În cazul unui minor neînsoțit, statele membre comunică informațiile menționate la alineatul (1) într-un mod adaptat vârstei și într-un mod care să asigure faptul că minorul neînsoțit le înțelege, utilizând materiale informative adaptate în mod specific minorilor, după caz. Informațiile respective sunt comunicate în prezența reprezentantului minorului neînsoțit sau a persoanei care poate îndeplini cu titlu provizoriu sarcinile reprezentantului până la numirea acestuia.

În cazuri excepționale, un stat membru poate comunica solicitantului informațiile menționate la alineatul (1) prin intermediul unei traduceri orale sau, după caz, sub formă vizuală, cum ar fi materiale video sau pictograme, în cazul în care:

- (a) nu este în măsură să comunice informațiile respective în scris în termenul prevăzut la alineatul respectiv, deoarece limba pe care un solicitant o înțelege sau se presupune în mod rezonabil că o înțelege este o limbă rară; și
- (b) ulterior, solicitantul în cauză confirmă că înțelege informațiile comunicate.

În cazurile menționate la al treilea paragraf, statul membru obține cât mai curând posibil o traducere scrisă a informațiilor menționate la alineatul (1) și o transmite solicitantului, cu excepția cazului în care este clar că acest lucru nu mai este necesar.

Articolul 6

Documente

(1) Statele membre se asigură că solicitanților li se emite documentul menționat la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2024/1348.

(2) Statele membre nu impun solicitanților, pentru simplul motiv că sunt solicitanți de protecție internațională sau exclusiv pe baza cetățeniei lor, să prezinte documente inutile sau un număr disproporționat de documente și nu impun solicitanților alte cerințe administrative înainte de a le acorda drepturile ce le revin în temeiul prezentei directive.

(3) Statele membre pot elibera solicitanților un document de călătorie numai atunci când aceștia trebuie să fie prezenți în alt stat din motive umanitare grave sau din alte motive imperative. Valabilitatea documentului de călătorie este limitată la scopul și durata necesară pentru motivul care a determinat emiterea sa.

*Articolul 7***Organizarea sistemelor de primire**

- (1) Statele membre își pot organiza liber sistemele de primire, în conformitate cu prezenta directivă. Solicitanții pot circula liber pe teritoriul statului membru în cauză.
- (2) Cu condiția ca toți solicitanții să beneficieze efectiv de drepturile care le revin în temeiul prezentei directive, statele membre pot repartiza solicitanții în spații de cazare de pe teritoriul lor pentru a-și gestiona sistemele de azil și de primire.
- (3) În procesul de repartizare a solicitanților în spații de cazare, statele membre iau în considerare factori obiectivi, inclusiv unitatea familiei, în conformitate cu articolul 14, și nevoile speciale de primire ale solicitanților.
- (4) Asigurarea de către statele membre a condițiilor materiale de primire poate fi condiționată de prezența efectivă a solicitanților în spațiile de cazare în care au fost repartizați în conformitate cu alineatul (2).
- (5) De asemenea, statele membre pot institui mecanisme de evaluare și abordare a necesităților sistemelor lor de primire, inclusiv mecanisme de verificare a prezenței efective a solicitanților în spațiile de cazare în care au fost repartizați în conformitate cu alineatul (2).
- (6) Statele membre impun solicitanților să le comunice autorităților competente adresa lor actuală, un număr de telefon la care pot fi găsiți și, dacă este posibil, o adresă de poștă electronică. De asemenea, statele membre impun solicitanților să informeze respectivele autorități competente, cât mai repede posibil, cu privire la orice schimbare de adresă, de număr de telefon sau de adresă electronică.
- (7) Statele membre nu sunt obligate să ia decizii administrative în sensul prezentului articol.

*Articolul 8***Repartizarea solicitanților într-o anumită zonă geografică**

- (1) Statele membre pot repartiza solicitanții într-o zonă geografică de pe teritoriul lor în care pot circula liber, pe durata procedurii de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348.
 - (2) Statele membre pot repartiza solicitanții într-o zonă geografică de pe teritoriul lor în temeiul alineatului (1) numai în scopul de a asigura prelucrarea rapidă, eficientă și eficace a cererilor lor în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348 sau distribuirea geografică a solicitanților respectivi, având în vedere capacitățile zonelor geografice în cauză.
- Statele membre informează solicitanții în conformitate cu articolul 5 cu privire la repartizarea lor într-o zonă geografică, inclusiv cu privire la granițele geografice ale zonei respective.
- (3) Statele membre se asigură că solicitanții au acces efectiv la drepturile care le revin în temeiul prezentei directive și la garanțiile procedurale din procedura de protecție internațională în zona geografică în care au fost repartizați respectivii solicitanți. Zona geografică respectivă trebuie să fie suficient de mare, să permită accesul la infrastructura publică necesară și să nu afecteze sfera inalienabilă a vieții private a solicitanților.
 - (4) Statele membre nu sunt obligate să ia decizii administrative în sensul alineatului (1).
 - (5) Statele membre acordă, la cererea solicitantului, permisiunea de a părăsi temporar zona geografică pentru motive familiale de natură urgentă și gravă justificate în mod corespunzător ori pentru un tratament medical necesar care nu este disponibil în zona geografică respectivă.

În cazul în care un solicitant părăsește zona geografică fără permisiune, un stat membru nu aplică alte sancțiuni decât cele prevăzute în prezenta directivă.

Solicitantul nu trebuie să ceară permisiunea pentru a se prezenta în fața autorităților și instanțelor, în cazul în care prezența sa este necesară. Solicitantul informează autoritățile competente în prealabil cu privire la evenimentele respective.

(6) În cazul în care s-a stabilit, inclusiv în urma exercitării de către solicitant a unei căi de atac sau a unui control jurisdicțional în conformitate cu articolul 29, că solicitantului nu i s-a acordat accesul efectiv la drepturile care îi revin în temeiul prezentei directive sau la garanțiile procedurale din procedura de protecție internațională în cadrul zonei geografice respective, repartizarea sa în zona geografică nu se mai aplică.

(7) Înainte de a aplica prezentul articol, statul membru în cauză stabilește condițiile de aplicare a acestuia în dreptul intern și informează Comisia și Agenția pentru azil în conformitate cu capitoul 5 din Regulamentul (UE) 2021/2303.

Articolul 9

Restricții la libera circulație

(1) Atunci când este necesar, statele membre pot decide că unui solicitant i se permite să aibă reședința doar într-un anumit loc precis care este adaptat pentru cazarea solicitanților, din motive de ordine publică sau pentru a împiedica în mod eficace sustragerea solicitantului, în cazul în care există un risc de sustragere, în special în ceea ce îi privește pe:

(a) solicitanții care au obligația de a fi prezenți în alt stat membru în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2024/1351; sau

(b) solicitanții care au fost transferați în statul membru în care au obligația de a fi prezenți în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2024/1351 după ce s-au sustras, deplasându-se în alt stat membru.

Dacă unui solicitant i se permite să aibă reședința doar într-un anumit loc precis în conformitate cu prezentul alineat, asigurarea condițiilor materiale de primire este condiționată de prezența efectivă a solicitantului în respectivul loc precis.

(2) Statele membre pot impune solicitanților, dacă acest lucru este necesar, obligația de a contacta autoritățile competente la o dată precizată sau la intervale rezonabile, fără a afecta în mod disproporționat drepturile care le revin în temeiul prezentei directive.

Astfel de cerințe de contactare pot fi impuse pentru a se asigura respectarea deciziilor menționate la alineatul (1) sau pentru a împiedica efectiv solicitanții să se sustragă.

(3) La cererea solicitantului, statele membre pot să îi acorde acestuia permisiunea de ședere temporară în afara locului precis desemnat în conformitate cu alineatul (1). Deciziile referitoare la acordarea unei astfel de permisiuni se iau în mod obiectiv și imparțial, pe baza examinării pe fond a cazului individual, iar dacă se refuză permisiunea, deciziile se motivează.

Solicitantul nu trebuie să ceară permisiunea pentru a se prezenta în fața autorităților și a instanțelor, în cazul în care prezența sa este necesară. Solicitantul informează autoritățile competente cu privire la evenimentele respective.

(4) Deciziile luate în conformitate cu alineatele (1) și (2) trebuie să fie proporționale și să țină seama de aspectele relevante ale situației individuale a solicitantului în cauză, inclusiv de nevoile sale speciale de primire.

(5) Statele membre precizează în decizia respectivă motivele de fapt și, în cazul în care este relevant, de drept pentru orice decizie luată în conformitate cu alineatele (1) și (2) de la prezentul articol. Solicitanții sunt informați în scris cu privire la adoptarea unei astfel de decizii, precum și cu privire la procedurile de contestare a deciziei în conformitate cu articolul 29 și la consecințele nerespectării obligațiilor impuse de decizie. Statele membre comunică solicitanților informațiile respective într-o limbă pe care o înțeleg sau se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, într-o formă concisă, transparentă, inteligibilă și ușor accesibilă, utilizând un limbaj clar și simplu. Statele membre se asigură că deciziile luate în conformitate cu prezentul articol sunt supuse controlului din oficiu de către o autoritate judiciară, atunci când deciziile respective se aplică de mai mult de două luni, sau că deciziile respective pot fi contestate la cererea solicitantului vizat, în conformitate cu articolul 29.

Articolul 10

Luarea în custodie publică

(1) Statele membre nu iau în custodie publică o persoană pentru unicul motiv că aceasta este un solicitant sau pe baza cetățeniei solicitantului respectiv. Luarea în custodie publică se bazează numai pe unul sau mai multe dintre motivele de luare în custodie publică prevăzute la alineatul (4). Luarea în custodie publică nu are caracter punitiv.

- (2) În cazurile în care este necesar și pe baza analizei individuale a fiecărui caz în parte, statele membre pot lua un solicitant în custodie publică, în cazul în care nu se pot aplica efectiv măsuri mai puțin coercitive.
- (3) Atunci când iau în custodie publică un solicitant, statele membre iau în considerare semnele vizibile, declarațiile sau comportamentele care indică faptul că solicitantul are nevoi speciale de primire. În cazul în care evaluarea prevăzută la articolul 25 nu a fost încă finalizată, aceasta va fi finalizată fără întârzieri nejustificate, iar rezultatele trebuie să fie luate în considerare atunci când se decide dacă să se continue măsura custodiei publice sau dacă condițiile de custodie publică trebuie să fie modificate.
- (4) Un solicitant poate fi luat în custodie publică numai pe baza unuia sau mai multora dintre următoarele motive:
- (a) pentru a stabili sau verifica identitatea sau cetățenia acestuia;
 - (b) pentru a stabili elementele pe care se bazează cererea de protecție internațională, care nu ar putea fi obținută fără a se lua măsura custodiei publice, în special în cazul în care există un risc de sustragere a solicitantului;
 - (c) pentru a se asigura respectarea obligațiilor legale impuse solicitantului printr-o decizie individuală în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) în cazurile în care solicitantul nu a respectat aceste obligații și continuă să existe un risc de sustragere;
 - (d) pentru a decide, în cadrul unei proceduri la frontieră în conformitate cu articolul 43 din Regulamentul (UE) 2024/1348, asupra dreptului solicitantului de a intra pe teritoriul;
 - (e) în cazul în care solicitantul este luat în custodie publică în cadrul procedurii de returnare în temeiul Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁴⁾, în vederea pregătirii returnării sau a desfășurării procesului de îndepărtare și în cazul în care statul membru respectiv poate demonstra, pe baza unor criterii obiective, inclusiv faptul că solicitantul a avut deja posibilitatea să aibă acces la procedura de protecție internațională, că există motive întemeiate să se creadă că solicitantul prezintă cererea de protecție internațională numai pentru a întârzia sau a submina executarea deciziei de returnare;
 - (f) în cazul în care este necesar din rațiuni de protejare a securității naționale sau a ordinii publice;
 - (g) în conformitate cu articolul 44 din Regulamentul (UE) 2024/1351.

Motivele luării în custodie publică menționate la primul paragraf se prevăd în dreptul intern.

(5) Statele membre se asigură că normele referitoare la alternativele la măsura luării în custodie publică, precum contactarea cu regularitate a autorităților, depunerea unei garanții financiare sau obligația de a rămâne într-un anumit loc precis, sunt prevăzute în dreptul intern.

Articolul 11

Garanții pentru solicitanții aflați în custodie publică

(1) Un solicitant se ia în custodie publică pentru o perioadă cât mai scurtă posibil și este menținut în custodie publică numai atât timp cât sunt aplicabile motivele prevăzute la articolul 10 alineatul (4).

Procedurile administrative relevante în contextul motivelor de luare în custodie publică prevăzute la articolul 10 alineatul (4) sunt executate cu atenția cuvenită. Întârzierile aferente procedurilor administrative care nu se pot imputa solicitantului nu pot justifica o continuare a custodiei publice.

(2) Măsura luării în custodie publică a solicitanților se dispune în scris de către autoritățile judiciare sau administrative. Ordinul de luare în custodie publică precizează motivele în fapt și în drept pe care se întemeiază și explică de ce nu pot fi aplicate în mod eficace măsuri alternative, mai puțin coercitive.

(3) În cazul în care luarea în custodie publică se dispune de către autoritățile administrative, statele membre asigură un control jurisdicțional rapid privind legalitatea luării în custodie publică, procedură care se desfășoară din oficiu sau la cererea solicitantului sau în ambele situații. În cazul desfășurării din oficiu, un astfel de control se finalizează cât mai repede posibil, având în vedere circumstanțele fiecărui caz, dar nu mai târziu de 15 zile sau, în situații excepționale, nu mai târziu de 21 de zile de la începutul luării în custodie publică. În cazul desfășurării la cererea solicitantului, un astfel de control se finalizează cât mai rapid posibil, având în vedere circumstanțele fiecărui caz, dar nu mai târziu de 15 zile sau, în situații excepționale, nu mai târziu de 21 de zile după lansarea procedurii relevante.

⁽¹⁴⁾ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

În cazul în care controlul jurisdicțional menționat la primul paragraf nu este finalizat în termen de 21 de zile de la începutul luării în custodie publică, atunci când se desfășoară din oficiu, sau nu este finalizat în termen de 21 de zile după lansarea procedurii relevante, atunci când se desfășoară la cererea solicitantului, solicitantul în cauză este eliberat imediat.

(4) Solicitanților aflați în custodie publică li se comunică imediat în scris, într-o limbă pe care o înțeleg sau se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, motivele luării în custodie publică și procedurile prevăzute în dreptul intern pentru contestarea ordinului de luare în custodie publică, precum și posibilitatea de a solicita asistență juridică și reprezentare gratuite.

(5) Luarea în custodie publică face obiectul unui control de către o autoritate judiciară, la intervale rezonabile de timp, din oficiu sau la cererea solicitantului în cauză, în special ori de câte ori durata acesteia este prelungită, când apar circumstanțe relevante sau sunt disponibile noi informații care ar putea afecta legalitatea luării în custodie publică.

Fără a aduce atingere primului paragraf, luarea în custodie publică a minorilor neînsoțiți face obiectul unui control din oficiu la intervale regulate.

În cazul în care, în urma exercitării unui control jurisdicțional, se decide că luarea în custodie publică este ilegală, solicitantul în cauză este eliberat imediat.

(6) În cazul unui control jurisdicțional al ordinului de luare în custodie publică prevăzute la alineatele (3) și (5) din prezentul articol, statele membre asigură accesul solicitanților la asistență juridică și reprezentare gratuite, în condițiile stabilite la articolul 29.

Articolul 12

Condițiile de luare în custodie publică

(1) Luarea în custodie publică a solicitanților se efectuează, de regulă, în centre specializate de custodie publică. În situația în care un stat membru nu poate furniza cazare într-un centru specializat de custodie publică și este obligat să recurgă la cazarea în cadrul unui penitenciar, solicitantul aflat în custodie publică este separat de deținuții obișnuiți și se aplică condițiile de custodie publică prevăzute în prezenta directivă.

De regulă, solicitanții aflați în custodie publică sunt separați de alți resortisanți din țări terțe care nu au depus o cerere de protecție internațională.

În situația în care solicitanții aflați în custodie publică nu pot fi separați de alți resortisanți din țări terțe, statul membru respectiv asigură aplicarea condițiilor de custodie publică prevăzute în prezenta directivă.

(2) Solicitanții aflați în custodie publică trebuie să aibă acces la spații deschise.

(3) Statele membre asigură că reprezentanții Înalțului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) au posibilitatea să comunice cu solicitanții și să-i viziteze în condiții care respectă viața privată. Acest lucru se aplică, de asemenea, organizațiilor care activează în numele ICNUR pe teritoriul statului membru în cauză, în temeiul unui acord cu statul respectiv.

(4) Statele membre se asigură că membrii familiei, consilierii juridici sau alți consilieri și reprezentanții organizațiilor neguvernamentale relevante recunoscute de statul membru respectiv au posibilitatea să comunice cu solicitanții și să-i viziteze în condiții care respectă viața privată. Pot fi impuse limitări ale accesului în centrul de custodie publică numai atunci când acestea reprezintă, în temeiul dreptului intern, o necesitate obiectivă din motive de securitate, ordine publică sau gestionare administrativă a centrului de custodie publică, cu condiția ca acestea să nu restrângă drastic sau să împiedice accesul.

(5) Statele membre se asigură că solicitanților aflați în custodie publică le sunt comunicate în mod sistematic informații care explică normele aplicabile în centrul respectiv și care privesc drepturile și obligațiile solicitanților respectivi într-o limbă pe care o înțeleg sau se presupune în mod rezonabil că o înțeleg. În cazul în care un solicitant este reținut la un punct de frontieră sau într-o zonă de tranzit, statele membre pot deroga de la această obligație în cazuri justificate în mod corespunzător și pentru o perioadă rezonabilă de timp cât mai scurtă posibil. Această derogare nu se aplică în cazurile menționate la articolul 43 din Regulamentul (UE) 2024/1348.

Articolul 13

Luarea în custodie publică a solicitanților cu nevoi speciale de primire

(1) Sănătatea, inclusiv sănătatea mintală, a solicitanților care se află în custodie publică și care au nevoi speciale de primire constituie o preocupare principală a autorităților naționale.

În cazul în care luarea în custodie publică a solicitanților cu nevoi speciale de primire ar pune în pericol grav sănătatea fizică și mintală a acestora, solicitanții respectivi nu sunt luați în custodie publică.

În cazul în care sunt luați în custodie publică solicitanți cu nevoi speciale de primire, statele membre asigură monitorizarea regulată a respectivilor solicitanți și le asigură sprijin corespunzător și în timp util, ținând seama de situația lor individuală, inclusiv de starea lor de sănătate fizică și mintală.

(2) De regulă, minorii nu sunt luați în custodie publică. Aceștia sunt plasați în spații de cazare corespunzătoare în conformitate cu articolele 26 și 27.

De regulă, pentru familiile cu minori se utilizează alternative adecvate la luarea în custodie publică, în conformitate cu principiul unității familiei. Astfel de familii sunt plasate în spații de cazare adecvate pentru aceștia.

În situații excepționale, ca o măsură de ultimă instanță și după ce s-a stabilit că nu s-ar putea aplica efectiv măsuri alternative mai puțin coercitive și după ce se determină că luarea în custodie publică este în interesul acestora în conformitate cu articolul 26, minorii pot fi luați în custodie publică în următoarele cazuri:

(a) dacă minorii sunt însoțiți, iar părintele sau îngrijitorul lor principal este luat în custodie publică; sau

(b) dacă minorii nu sunt însoțiți, iar luarea în custodie publică asigură protecția minorului.

O astfel de luare în custodie publică se aplică pe cea mai scurtă perioadă de timp cu putință. Minorii nu sunt niciodată luați în custodie publică în penitenciare sau într-o altă instituție utilizată în scopul aplicării legii. Se depun toate eforturile pentru a-i elibera pe minori din custodia publică și a-i plasa în spații de cazare adecvate pentru minori.

Interesul superior al copilului, astfel cum este menționat la articolul 26, trebuie să constituie o prioritate pentru statele membre.

În cazul în care minorii sunt luați în custodie publică, aceștia beneficiază de dreptul la educație în conformitate cu articolul 16, cu excepția cazului în care activitățile educaționale au o utilitate redusă pentru ei din cauza perioadei scurte în care se află în custodie publică. De asemenea, respectivii minori au posibilitatea de a participa la activități de agrement, inclusiv la joacă și la activități recreative adaptate vârstei lor.

(3) În cazul luării în custodie a minorilor neînsoțiți, aceștia sunt cazați în instituții adaptate pentru cazarea minorilor neînsoțiți. Astfel de instituții sunt dotate cu personal calificat pentru a proteja drepturile minorilor neînsoțiți și a le satisface nevoile.

În cazul luării în custodie publică a minorilor neînsoțiți, statele membre se asigură că acestora li se oferă cazare separată de adulți.

(4) Familiile aflate în custodie publică beneficiază de cazare separată care le garantează un nivel adecvat de intimitate.

Famiile aflate în custodie publică, în a căror componență intră minori, sunt cazate în centre de custodie publică adaptate minorilor.

(5) Statele membre iau măsuri pentru ca solicitanților, bărbați și femei, aflați în custodie publică, să li se ofere cazare separată, cu excepția cazurilor în care respectivii solicitanți aflați în custodie publică aparțin aceleiași familii și toate persoanele vizate și-au dat consimțământul pentru a fi cazați împreună.

De asemenea, se pot aplica excepții de la primul paragraf în ceea ce privește utilizarea spațiilor comune destinate activităților recreative sau sociale, inclusiv servirea meselor.

(6) Atunci când solicitantul se află în custodie publică la un post de frontieră sau într-o zonă de tranzit, cu excepția cazurilor menționate la articolul 43 din Regulamentul (UE) 2024/1348, statele membre pot deroga de la alineatul (3) primul paragraf, alineatul (4) și alineatul (5) primul paragraf, în cazuri justificate în mod corespunzător și pentru o perioadă rezonabilă și cât mai scurtă posibil. Statele membre trebuie să dispună de infrastructuri și resurse suficiente pentru a asigura că derogările prevăzute la prezentul alineat se aplică numai în situații excepționale. Atunci când aplică aceste derogări, statele membre informează Comisia și Agenția pentru azil cu privire la această împrejurare.

*Articolul 14***Famiile**

În cazul în care un stat membru oferă cazare solicitanților, acesta ia măsurile corespunzătoare pentru a menține, pe cât posibil, unitatea familiei prezentă pe teritoriul său. Astfel de măsuri se pun în aplicare cu consimțământul solicitantului.

*Articolul 15***Examene medicale**

Statele membre pot impune solicitanților să se supună unui examen medical, din motive de sănătate publică.

*Articolul 16***Școlarizarea și educația minorilor**

(1) Statele membre acordă copiilor minori ai solicitanților și solicitanților minori același grad de acces la educație ca și propriilor resortisanți și în condiții similare, cât timp nu se execută efectiv o măsură de expulzare a acestora sau a părinților lor.

Trebuie să se țină seama de nevoile specifice ale minorilor, în special în ceea ce privește respectarea dreptului copilului la educație și accesul la asistență medicală. Educația minorilor trebuie să fie, în general, integrată cu cea a resortisanților statelor membre și să aibă aceeași calitate. Statele membre depun toate eforturile pentru a asigura continuitatea educației minorilor atât timp cât nu se execută efectiv o măsură de expulzare a acestora sau a părinților lor.

Statele membre nu pot interzice accesul la studiile secundare pentru singurul motiv că minorul a ajuns la vârsta majoratului.

(2) Statele membre acordă minorilor menționați la alineatul (1) accesul la un sistem de învățământ cât mai rapid posibil și nu amână acordarea acestui acces cu mai mult de două luni de la data la care a fost depusă cererea de protecție internațională, ținând seama de vacanțele școlare. Statele membre acordă acces la educație în cadrul sistemului de învățământ general. Cu toate acestea, ca măsură temporară și cel mult pentru o lună, statele membre pot asigura această educație în afara sistemului de învățământ general.

Minorii beneficiază de cursuri de pregătire, inclusiv de cursuri de limbă, atunci când acestea sunt necesare în vederea facilitării accesului și a participării acestora la sistemul de învățământ general.

(3) În cazul în care accesul la sistemul de învățământ general nu este posibil din cauza situației specifice a minorului, statul membru respectiv propune alte modalități de educație în conformitate cu legislația și practicile naționale.

*Articolul 17***Ocuparea forței de muncă**

(1) Statele membre se asigură că solicitanții au acces la piața muncii în cel mult șase luni de la data la care s-a înregistrat cererea de protecție internațională, cu condiția ca autoritatea competentă să nu fi luat o decizie administrativă și ca întârzierea să nu fie atribuită solicitantului.

În cazul în care statul membru a accelerat examinarea pe fond a unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) literele (a)-(f) din Regulamentul (UE) 2024/1348, nu se acordă acces la piața muncii sau accesul se retrage dacă a fost deja acordat.

(2) Statele membre asigură accesul efectiv al solicitanților la piața muncii în conformitate cu dreptul intern, dacă acestora li s-a acordat acces la piața muncii în conformitate cu alineatul (1).

Din motive legate de politicile privind piața muncii, inclusiv legate de nivelurile șomajului în rândul tinerilor, statele membre pot verifica dacă un anumit post vacant pe care un angajator dorește să-l ocupe cu un candidat care are acces la piața muncii în conformitate cu alineatul (1) ar putea fi ocupat de propriii resortisanți sau de alți cetățeni ai Uniunii sau de resortisanți ai țărilor terțe și apatrizi care au reședință legală în respectivul stat membru. În cazul în care statul membru

constată că respectivul post vacant ar putea fi ocupat de astfel de persoane, statul membru sau angajatorul poate respinge angajarea solicitantului pentru postul vacant respectiv.

(3) Statele membre asigură că solicitanții care au acces la piața muncii în conformitate cu alineatul (1) se bucură de un tratament egal în raport cu propriii resortisanți în ceea ce privește:

- (a) condițiile de încadrare în muncă, vârsta minimă de încadrare în muncă și condițiile de muncă, inclusiv remunerarea și concedierea, programul de lucru, concediul și zilele libere, precum și cerințele în materie de sănătate și siguranță la locul de muncă;
- (b) libertatea de asociere și de afiliere și apartenența la o organizație de reprezentare a lucrătorilor sau a angajatorilor sau la orice organizație ai cărei membri desfășoară o activitate specifică, inclusiv beneficiile și drepturile conferite de astfel de organizații, fără a se aduce atingere dispozițiilor de drept intern privind ordinea publică și siguranța publică;
- (c) educația și formarea profesională, inclusiv cursuri de formare pentru îmbunătățirea competențelor, experiența practică la locul de muncă și serviciile de orientare profesională;
- (d) recunoașterea diplomelor, a certificatelor și a altor titluri care atestă calificări oficiale în cadrul procedurilor existente de recunoaștere a calificărilor dobândite în străinătate; și
- (e) accesul la sisteme corespunzătoare de evaluare, validare și recunoaștere a rezultatelor formării și experienței anterioare.

(4) Statele membre pot restricționa egalitatea de tratament a solicitanților cărora li s-a acordat acces la piața muncii în conformitate cu alineatul (1):

- (a) în ceea ce privește alineatul (3) litera (b), prin excluderea acestora de la participarea la gestionarea organismelor de drept public și de la exercitarea unei funcții reglementate de dreptul public;
- (b) în ceea ce privește alineatul (3) litera (c), prin excluderea:
 - (i) subvențiilor și a împrumuturilor legate de educație și formare profesională și a plății taxelor în conformitate cu dreptul intern în ceea ce privește accesul la universitate sau la învățământul terțiar; și
 - (ii) educației și a formării profesionale care nu sunt asigurate în cadrul unui contract de muncă în vigoare, inclusiv atunci când sunt asigurate în scopul promovării ocupării forței de muncă;
- (c) în ceea ce privește alineatul (3) litera (d) sau (e), prin neasigurarea egalității de tratament timp de cel puțin trei luni de la data la care a fost înregistrată cererea de protecție internațională.

(5) Statele membre se asigură că solicitanții încadrați în muncă sau cei care, în temeiul unei activități profesionale anterioare, au dreptul la prestații sociale se bucură de un tratament egal în raport cu propriii resortisanți în ceea ce privește ramurile de securitate socială menționate la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004.

(6) Fără a aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 1231/2010, statele membre pot limita egalitatea de tratament prevăzută la alineatul (5) de la prezentul articol prin excluderea prestațiilor sociale care nu depind de perioadele de activitate profesională sau de contribuții.

(7) Dreptul la egalitatea de tratament în temeiul prezentului articol nu conferă dreptul de ședere în cazurile în care o decizie adoptată în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348 a retras dreptul solicitantului de a rămâne.

(8) În sensul alineatului (3) litera (d) de la prezentul articol și fără a aduce atingere articolului 2 alineatul (2) și articolului 3 alineatul (3) din Directiva 2005/36/CE, statele membre facilitează, în măsura posibilului, accesul deplin la procedurile existente de recunoaștere a calificărilor dobândite în străinătate pentru solicitanții care nu pot prezenta documente justificative privind calificările lor.

(9) Accesul la piața muncii nu poate fi retras în perioada exercitării unei căi de atac, atunci când solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru respectiv pe durata procedurii respective și până la notificarea unei decizii de respingere a căii de atac.

*Articolul 18***Cursurile de limbă și formarea profesională**

Statele membre asigură accesul solicitanților la cursurile de limbă, cursurile de educație civică sau la cursurile de formare profesională pe care statele membre respective le consideră potrivite pentru a îmbunătăți capacitatea solicitanților de a fi autonomi, de a interacționa cu autoritățile competente sau de a găsi un loc de muncă ori, în funcție de sistemul național, statele membre facilitează accesul la aceste cursuri, indiferent de faptul dacă solicitanții au sau nu acces la piața forței de muncă în conformitate cu articolul 17.

În cazul în care solicitanții dispun de mijloace suficiente, statele membre le pot impune să acopere sau să contribuie la costul cursurilor menționate la primul paragraf.

*Articolul 19***Normele generale privind condițiile materiale de primire și asistența medicală**

(1) Statele membre se asigură că solicitanții au acces la condițiile materiale de primire din momentul prezentării cererii lor de protecție internațională în conformitate cu articolul 26 din Regulamentul (UE) 2024/1348.

(2) Statele membre se asigură că aceste condiții materiale de primire și asistența medicală primită în conformitate cu articolul 22 le oferă solicitanților un nivel de trai adecvat, care garantează subzistența acestora, protejează sănătatea fizică și mintală a acestora și le respectă drepturile conferite prin Cartă.

Statele membre se asigură că nivelul de trai adecvat menționat la primul paragraf, este atins în cazul solicitanților cu nevoi speciale de primire precum și în cazul persoanelor aflate în custodie publică.

(3) Statele membre pot condiționa acordarea integrală sau parțială a condițiilor materiale de primire de faptul ca solicitanții să nu dispună de mijloace suficiente pentru a avea un nivel de trai adecvat, astfel cum se menționează la alineatul (2).

(4) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot impune solicitanților să suporte sau să contribuie la costul condițiilor materiale de primire, în cazul în care respectivii solicitanți dispun de mijloace suficiente pentru aceasta, de exemplu, în cazul în care au muncit o perioadă rezonabilă.

Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot impune, de asemenea, solicitanților să suporte sau să contribuie la costul îngrijirilor medicale primite, în cazul în care aceștia au mijloace suficiente pentru aceasta, cu excepția cazurilor în care asistența medicală este oferită gratuit resortisanților statelor membre respective.

(5) În cazul în care se dovedește că un solicitant dispunea de mijloace suficiente pentru a acoperi costul condițiilor materiale de primire sau asistenței medicale primite în conformitate cu alineatul (4) la data la care solicitantului i s-a asigurat un nivel de trai adecvat, statele membre pot impune solicitantului să ramburseze costul respectivelor condiții materiale de primire sau asistenței medicale.

(6) Atunci când evaluează resursele unui solicitant, atunci când impun unui solicitant obligația de a suporta sau de a contribui la costul condițiilor materiale de primire și al asistenței medicale primite ori atunci când impun unui solicitant rambursarea costului în conformitate cu alineatul (5), statele membre respectă principiul proporționalității. De asemenea, statele membre țin seama de situația personală a solicitantului și de necesitatea de a-i respecta acestuia demnitatea sau integritatea personală, inclusiv nevoile sale speciale de primire.

(7) Atunci când statele membre oferă condițiile materiale de primire sub formă de alocații financiare sau de bunuri valorice, valoarea acestora se fixează pe baza nivelurilor stabilite de statul membru în cauză fie prin lege, fie în practică, pentru a asigura un nivel de trai adecvat pentru resortisanți. Statele membre informează Comisia și Agenția pentru azil cu privire la nivelurile respective. În acest sens, statele membre pot aplica un tratament mai puțin favorabil solicitanților în comparație cu resortisanții, în special atunci când sprijinul material se acordă total sau parțial în natură sau atunci când nivelurile respective, aplicate resortisanților, au scopul de a asigura un nivel de trai mai bun decât cel stabilit pentru solicitanți în temeiul prezentei directive.

Articolul 20

Modalitățile condițiilor materiale de primire

(1) Atunci când statele membre acordă cazarea în natură, acestea se asigură că o astfel de cazare le asigură solicitanților un nivel de trai adecvat în conformitate cu articolul 19 alineatul (2), precum și sprijinul necesar pentru nevoile speciale de primire ale solicitanților. Cazarea oferită are una dintre următoarele forme sau reprezintă o combinație a acestora:

(a) localuri folosite pentru cazarea solicitanților pe durata examinării cererii de protecție internațională prezentate la frontieră sau în zonele de tranzit;

(b) centre de cazare;

(c) case, apartamente, hoteluri private sau alte localuri adaptate pentru cazarea solicitanților.

(2) Fără a aduce atingere condițiilor specifice de custodie publică prevăzute la articolele 12 și 13, în legătură cu formele de cazare menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) de la prezentul articol, statele membre se asigură că:

(a) solicitanților li se garantează protecția vieții lor de familie;

(b) solicitanții au posibilitatea de a comunica cu rudele lor, cu consilierii juridici sau alți consilieri, cu reprezentanții ICNUR și cu organizații sau organisme naționale, internaționale și neguvernamentale relevante;

(c) membrii familiei, consilierii juridici sau alți consilieri și reprezentanții ICNUR și ai organizațiilor neguvernamentale relevante care sunt recunoscute de statul membru în cauză au acces la cazarea oferită pentru a le acorda asistență solicitanților; nu se pot impune limite unui astfel de acces decât pentru motive de securitate a localurilor respective și a solicitanților.

(3) Atunci când furnizează condițiile materiale de primire, statele membre iau în considerare problemele specifice legate de gen și vârstă, precum și situația solicitanților cu nevoi speciale de primire.

(4) Atunci când asigură cazare în conformitate cu alineatul (1), statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a asigura, în măsura posibilului, prevenirea agresiunilor și a violenței, inclusiv a actelor de violență motivate de sex, gen, rasă sau religie.

(5) În cazul în care solicitantele sunt plasate în centre de cazare, statele membre asigură instalații sanitare separate și un loc în siguranță în respectivele centre pentru ele și copiii lor minori.

(6) Statele membre se asigură, în măsura posibilului, că solicitanții adulți dependenți, cu nevoi speciale de primire, sunt cazați împreună cu rude adulte apropiate care sunt deja prezente în același stat membru și care răspund de aceștia în temeiul dreptului sau practicii statului membru în cauză.

(7) Statele membre se asigură că solicitanții de azil nu sunt transferați de la un loc de cazare la altul decât atunci când este necesar. Statele membre dau posibilitatea solicitanților de a-și informa consilierii juridici sau alți consilieri cu privire la transferul lor la o nouă adresă.

(8) Persoanele care asigură condițiile materiale de primire, inclusiv cele care asigură asistența medicală și educația în centrele de cazare, au o formare corespunzătoare și au obligația de a respecta normele privind confidențialitatea prevăzute în dreptul intern în ceea ce privește informațiile la care au acces datorită muncii lor.

(9) Statele membre pot implica solicitanții de azil în gestionarea resurselor materiale și a aspectelor nemateriale ale vieții din centrul de cazare, prin intermediul unui comitet sau consiliu consultativ reprezentativ al persoanelor cazate în centrul respectiv. Fără a aduce atingere articolului 17, statele membre le pot permite, de asemenea, solicitanților să se angajeze în activități voluntare în afara centrului de cazare, respectând condițiile stabilite prin dreptul intern.

(10) În cazuri justificate în mod corespunzător, statele membre pot oferi, cu titlu excepțional, condiții materiale de primire diferite de cele prevăzute la prezentul articol, pentru o perioadă rezonabilă, cât mai scurtă posibil, atunci când:

(a) este necesară o evaluare a nevoilor speciale de primire ale solicitantului, în conformitate cu articolul 25;

- (b) capacitățile de cazare disponibile în mod obișnuit sunt temporar epuizate sau, din cauza numărului disproportionat de mare al persoanelor care trebuie cazate sau din cauza unor catastrofe de origine umană sau naturală, capacitățile de cazare disponibile în mod obișnuit nu mai sunt disponibile temporar.

Condițiile materiale de primire diferite menționate la primul paragraf de la prezentul alineat asigură în toate cazurile accesul la asistență medicală în conformitate cu articolul 22 și un nivel de trai pentru toți solicitanții, în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu Carta, precum și cu obligațiile internaționale.

Atunci când un stat membru oferă condiții materiale de primire diferite în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat, acesta informează fără întârziere Comisia și Agenția pentru azil, în conformitate cu articolul 32 alineatul (2), cu privire la activarea planului de urgență. Statul membru respectiv informează, de asemenea, Comisia și Agenția pentru azil de îndată ce au încetat motivele pentru aplicarea măsurilor excepționale.

Articolul 21

Condițiile de primire în alt stat membru decât cel în care solicitantul are obligația de a fi prezent

Din momentul în care solicitanții sunt informați cu privire la decizia de a fi transferați către statul membru responsabil în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1351, aceștia nu au dreptul la condițiile de primire prevăzute la articolele 17-20 din prezenta directivă în alt stat membru decât în cel în care au obligația de a fi prezenți în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1351. Acest lucru nu aduce atingere necesității de a asigura un nivel de trai în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu Carta, și cu obligațiile internaționale.

Cu excepția cazului în care se emite o decizie separată, în decizia de transfer se precizează că, în conformitate cu prezentul articol, condițiile de primire a solicitantului aplicabile au fost retrase. Solicitantul este informat cu privire la drepturile și obligațiile sale cu privire la decizia respectivă.

Articolul 22

Asistența medicală

(1) Statele membre se asigură că solicitanții, indiferent de locul în care au obligația de a fi prezenți în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1351, primesc asistența medicală necesară, asigurată fie de medici generaliști, fie, dacă este cazul, de medici specialiști. O astfel de asistență medicală necesară este de o calitate corespunzătoare și include, cel puțin, îngrijirile de urgență și tratamentul de bază al bolilor, inclusiv al afecțiunilor mintale grave, precum și serviciile de sănătate sexuală și reproductivă care sunt esențiale pentru tratarea unei probleme fizice grave.

(2) Statele membre asigură copiilor minori ai solicitanților și solicitanților minori același tip de asistență medicală de care se bucură propriii lor resortisanți minori. Statele membre se asigură că tratamentele specifice acordate în conformitate cu prezentul articol, care au început înainte ca minorul să atingă vârsta majoratului și care sunt considerate necesare, sunt primite fără întrerupere sau întârziere după ce minorul atinge vârsta majoratului.

(3) Atunci când este necesar din motive medicale, statele membre le acordă solicitanților cu nevoi speciale de primire asistența medicală sau de alt tip necesară, cum ar fi dispozitivele medicale necesare de reabilitare sau de asistență, inclusiv îngrijirea corespunzătoare a sănătății mintale.

CAPITOLUL III

LIMITAREA SAU RETRAGEREA BENEFICIULUI CONDIȚIILOR MATERIALE DE PRIMIRE

Articolul 23

Limitarea sau retragerea beneficiului condițiilor materiale de primire

(1) În cazul solicitanților care au obligația de a fi prezenți pe teritoriul lor în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2024/1351, statele membre pot să reducă sau să retragă alocația zilnică.

În cazuri justificate corespunzător, statele membre pot, de asemenea, să aplice următoarele măsuri, dacă acestea sunt proporționale:

- (a) să reducă alte condiții materiale de primire; sau
 - (b) în cazurile în care se aplică alineatul (2) litera (e), să retragă alte condiții materiale de primire.
- (2) Statele membre pot lua o decizie în conformitate cu alineatul (1) în cazul în care un solicitant:
- (a) părăsește zona geografică în care solicitantul poate să se deplaseze liber în conformitate cu articolul 8 sau locul de reședință stabilit de autoritatea competentă într-un anumit loc precis în conformitate cu articolul 9, fără a fi obținut permisiunea necesară, ori se sustrage;
 - (b) nu cooperează cu autoritățile competente ori nu respectă cerințele procedurale stabilite de acestea;
 - (c) a depus o cerere ulterioară, astfel cum este definită la articolul 3 punctul 19 din Regulamentul (UE) 2024/1348;
 - (d) a ascuns faptul că dispune de resurse financiare și, prin urmare, a beneficiat în mod necuvenit de condițiile materiale de primire;
 - (e) a încălcat în mod grav sau repetat normele centrului de cazare sau s-a comportat într-un mod violent sau amenințător în cadrul centrului de cazare; sau
 - (f) nu participă la măsurile de integrare obligatorii, atunci când acestea sunt organizate sau facilitate de statul membru, cu excepția cazului în care sunt prezente circumstanțe care se află în afara controlului solicitantului.
- (3) În cazul în care un stat membru a luat o decizie într-una din situațiile menționate la alineatul (2) litera (a), (b) sau (f), iar circumstanțele pe care s-a întemeiat decizia respectivă au încetat să existe, acesta analizează dacă pot fi restabilite toate sau unele dintre condițiile materiale de primire care au fost reduse sau retrase. În cazul în care nu sunt restabilite toate condițiile materiale de primire, statul membru ia o decizie motivată în mod corespunzător și o notifică solicitantului.
- (4) Deciziile luate în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol sunt adoptate în mod obiectiv și imparțial, pe baza examinării pe fond a cazului individual, și prezintă motivele pe care sunt bazate. Deciziile se întemeiază pe situația individuală a solicitantului, în special în cazul solicitanților cu nevoi speciale de primire, ținând cont de principiul proporționalității. Statele membre asigură accesul la asistență medicală în conformitate cu articolul 22 și asigură un nivel de trai tuturor solicitanților, în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu Carta, precum și cu obligațiile internaționale.
- (5) Statele membre se asigură că nu sunt limitate sau retrase condițiile materiale de primire înainte de luarea unei decizii într-o situație menționată la alineatul (2).

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII PRIVIND SOLICITANȚII CU NEVOI SPECIALE DE PRIMIRE

Articolul 24

Solicitanții cu nevoi speciale de primire

Statele membre țin seama de situația specială a solicitanților cu nevoi speciale de primire.

Statele membre țin seama de faptul că este mai mare probabilitatea ca unii dintre solicitanții care se încadrează într-una una dintre categoriile de mai jos să aibă nevoi de primire speciale:

- (a) minori;
- (b) minori neînsoțiți;
- (c) persoane cu dizabilități;
- (d) persoane în vârstă;

- (e) femei însărcinate;
- (f) persoane lesbiene, gay, bisexuale, transgen și intersexuale;
- (g) părinți singuri cu copii minori;
- (h) victime ale traficului de persoane;
- (i) persoane care suferă de boli grave;
- (j) persoane cu afecțiuni mintale, inclusiv tulburări de stres posttraumatic;
- (k) persoane care au suferit acte de tortură, viol sau alte forme grave ale violenței psihologice, fizice sau sexuale, de exemplu victime ale violenței bazate pe gen, ale mutilării genitale feminine, ale căsătoriilor între copii sau forțate, sau victime ale actelor de violență cu motivație sexuală, de gen, rasistă sau religioasă.

Articolul 25

Evaluarea nevoilor speciale de primire

(1) În vederea punerii în aplicare eficiente a articolului 24, statele membre evaluează în mod individual, cât mai rapid posibil după prezentarea unei cereri de protecție internațională, dacă solicitantul are sau nu nevoi speciale de primire, folosind traducerea orală atunci când este cazul.

Evaluarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat poate fi integrată în procedurile naționale existente sau în evaluarea menționată la articolul 20 din Regulamentul (UE) 2024/1348.

Evaluarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat este inițiată prin identificarea nevoilor de primire speciale pe baza semnelor vizibile sau pe baza declarațiilor ori a comportamentului solicitantului sau, dacă este cazul, pe baza declarațiilor părinților sau ale reprezentantului solicitantului.

Evaluarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat se finalizează în termen de 30 de zile de la prezentarea cererii de protecție internațională sau, în cazul în care este integrată în evaluarea menționată la articolul 20 din Regulamentul (UE) 2024/1348, în termenul stabilit de regulamentul menționat, iar nevoile de primire speciale care sunt identificate pe baza acestei evaluări sunt abordate.

În cazul în care nevoile de primire speciale sunt constatate într-o etapă ulterioară a procedurii de protecție internațională, statele membre le evaluează și le abordează.

Statele membre se asigură că sprijinul acordat solicitanților cu nevoi speciale de primire în conformitate cu prezenta directivă ia în considerare nevoile speciale de primire ale acestora pe toată durata procedurii de protecție internațională și monitorizează corespunzător situația acestora.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că personalul care evaluează nevoile speciale de primire în conformitate cu prezentul articol:

- (a) a beneficiat și continuă să beneficieze de formare pentru a detecta indicii cu privire la faptul că un solicitant are nevoi speciale de primire și pentru a răspunde eventualelor nevoi identificate;
- (b) include în dosarul solicitantului, deținut de autoritățile competente, informații privind caracterul nevoilor speciale de primire ale acestuia, precum și o descriere a semnelor vizibile sau a declarațiilor ori comportamentului solicitantului care sunt relevante pentru evaluarea nevoilor speciale de primire ale acestuia, împreună cu măsurile care au fost alese pentru a răspunde acestor nevoi și autoritățile responsabile de abordarea acestor nevoi; și
- (c) sub rezerva obținerii consimțământului prealabil în conformitate cu dreptul intern, trimite solicitanții la medicul competent sau la psiholog pentru evaluarea suplimentară a stării lor psihologice și fizice în cazul în care există indicii că este posibil ca sănătatea lor mentală sau fizică să le afecteze nevoile de primire; dacă este necesar, se asigură traducere orală de către specialiști cu pregătire în domeniul traducerii pentru a asigura comunicarea solicitantului cu personalul medical; în cazul în care nu pot fi găsiți astfel de traducători profesioniști, existând astfel riscul de a se amâna tratamentul, traducerea orală poate fi asigurată de alți adulți, cu condiția de a avea consimțământul solicitantului.

Autoritățile competente țin seama de rezultatele evaluării menționate la litera (c) atunci când decid cu privire la tipul de sprijin special de primire care îi poate fi asigurat solicitantului.

- (3) Evaluarea menționată la alineatul (1) primul paragraf nu poate avea forma unei proceduri administrative.
- (4) Numai solicitanții cu nevoi speciale de primire pot beneficia de sprijinul specific furnizat în conformitate cu prezenta directivă.
- (5) Evaluarea menționată la alineatul (1) primul paragraf nu aduce atingere evaluării nevoilor de protecție internațională în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1347.

Articolul 26

Minorii

- (1) Interesul superior al copilului reprezintă o prioritate pentru statele membre atunci când pun în aplicare dispozițiile prezentei directive care pot afecta minorii. Statele membre asigură un nivel de trai adecvat pentru dezvoltarea fizică, mintală, spirituală, morală și socială a minorului.
- (2) În cadrul analizei interesului superior al copilului, statele membre acordă o atenție deosebită următorilor factori:
 - (a) posibilitatea de reintregire a familiei;
 - (b) bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, ținând cont, în special, de mediul din care provine acesta și de nevoia de a-i asigura o îngrijire stabilă și continuă;
 - (c) considerente privind siguranța și securitatea, în special când există riscul ca respectivul minor să fie supus oricărei forme de violență și exploatare, inclusiv traficului de persoane;
 - (d) opiniile minorului, în acord cu vârsta și maturitatea acestuia.
- (3) Statele membre se asigură că minorii au posibilitatea de a participa la activități de agrement, inclusiv la joacă și la activități recreative adaptate vârstei lor, precum și la activități în aer liber, în interiorul localurilor și centrelor de cazare prevăzute la articolul 20 alineatul (1) literele (a) și (b), precum și la materiale școlare, dacă este necesar.
- (4) Statele membre asigură minorilor care au fost victime ale oricărei forme de abuz, neglijență, exploatare, tortură, tratamente crude, inumane și degradante sau ale unor conflicte armate accesul la servicii de reabilitare; acestea asigură acordarea îngrijirilor de sănătate mintală adecvate și, după caz, a asistenței calificate pentru victime.
- (5) Statele membre asigură cazarea copiilor minori ai solicitanților sau a solicitanților minori cu părinții lor sau cu membrul adult al familiei responsabil de aceștia și cu frații lor minori necăsătoriți sau cu surorile lor minore necăsătorite, în temeiul legii sau practicii statului membru în cauză, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorilor respectivi.
- (6) Persoanele care se ocupă de minori, inclusiv reprezentanții și persoanele care sunt apte de a îndeplini în mod provizoriu rolul de reprezentanți, astfel cum se prevede la articolul 27, nu au înscrise în cazier infracțiuni legate de copii sau infracțiuni sau fapte care pot determina îndoieli serioase cu privire la capacitatea lor de a-și asuma un rol de răspundere în raport cu minorii, beneficiază de o formare inițială și continuă corespunzătoare privind drepturile și nevoile minorilor, inclusiv cele care țin de eventuale standarde aplicabile în materie de protecție a copilului, și au obligația de a respecta normele privind confidențialitatea prevăzute în dreptul intern în ceea ce privește informațiile la care au acces în îndeplinirea muncii lor.

Articolul 27

Minorii neînsoțiți

- (1) Atunci când este prezentată o cerere de către o persoană care susține că este minoră sau în raport cu care există motive obiective de a crede că respectiva persoană este minoră, statele membre desemnează:
 - (a) o persoană care este aptă să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant în temeiul prezentei directive până la numirea unui reprezentant;
 - (b) un reprezentant, cât mai curând posibil și în cel mult 15 zile lucrătoare de la data prezentării cererii.

Reprezentantul și persoana care este aptă să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant se întâlnesc cu minorul neînsoțit și țin seama de poziția minorului privind nevoile sale.

În cazul în care un stat membru ajunge la concluzia că un solicitant care susține că este minor are fără îndoială peste 18 ani, statul membru respectiv nu are obligația să numească un reprezentant sau să desemneze o persoană care este aptă să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant în conformitate cu primul sau, respectiv, cu al doilea paragraf.

Statele membre includ în planurile lor pentru situații de urgență menționate la articolul 32 măsuri prin care să se asigure numirea reprezentanților și desemnarea persoanelor care sunt apte să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant în conformitate cu prezentul articol în cazul în care acestea se confruntă cu un număr deosebit de mare de cereri prezentate de minori neînsoțiți.

În cazul în care măsurile menționate la al patrulea paragraf nu sunt suficiente pentru a face față unui număr deosebit de mare de cereri prezentate de minori neînsoțiți sau în alte situații excepționale, desemnarea reprezentanților poate fi amânată cu zece zile lucrătoare, iar numărul minorilor neînsoțiți pentru fiecare reprezentant poate fi majorat până la cel mult 50 de minori neînsoțiți.

Atunci când aplică al cincilea paragraf, statele membre informează în consecință Comisia și Agenția pentru azil.

Îndatoririle reprezentantului și ale persoanei apte să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant iau sfârșit în cazul în care autoritățile competente, în urma evaluării vârstei menționate la articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2024/1348, nu presupun că solicitantul este minor sau consideră că solicitantul nu este minor sau în cazul în care solicitantul încetează să fie un minor neînsoțit.

(2) Statele membre asigură informarea imediată a persoanei care este aptă să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant atunci când este prezentată o cerere de protecție internațională de către un minor neînsoțit cu privire la toate informațiile relevante referitoare la minorul în cauză. Persoanele ale căror interese intră în conflict sau ar putea eventual intra în conflict cu cele ale minorului neînsoțit nu sunt desemnate ca persoane care sunt apte să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant. Minorul neînsoțit este informat imediat cu privire la faptul că a fost desemnată o persoană care poate juca rolul de reprezentant.

(3) În cazul în care o organizație este numită în calitate de reprezentant sau desemnată ca persoană care este aptă să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant, aceasta desemnează o persoană fizică care să îndeplinească sarcinile de reprezentant în raport cu minorul neînsoțit, în conformitate cu prezenta directivă.

(4) Reprezentantul menționat la alineatul (1) de la prezentul articol poate să fie aceeași persoană ca cea menționată la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2024/1348.

(5) Autoritățile competente informează de îndată:

(a) minorul neînsoțit că a fost numit un reprezentant pentru acesta și în ce mod să depună o plângere împotriva respectivului reprezentant în condiții de încredere și siguranță, într-un mod adaptat vârstei și care asigură înțelegerea acestor informații de către minor;

(b) autoritatea responsabilă cu asigurarea condițiilor de primire cu privire la numirea unui reprezentant pentru minorul neînsoțit; și

(c) reprezentantul cu privire la aspectele relevante ce țin de minorul neînsoțit.

(6) Reprezentantul sau persoana aptă să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant este schimbată numai atunci când este necesar, în special atunci când autoritățile competente consideră că reprezentantul sau persoana nu și-a îndeplinit în mod corespunzător sarcinile.

Organizațiile sau persoanele fizice ale căror interese intră în conflict sau ar putea eventual intra în conflict cu cele ale minorului neînsoțit nu sunt numite ca reprezentanți sau desemnate ca persoane apte să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant.

(7) Statele membre pun în sarcina unei persoane fizice numite ca reprezentant sau desemnate ca persoană aptă să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentant un număr proporțional și limitat de minori neînsoțiți și, în condiții normale, nu mai mult de 30 de minori neînsoțiți simultan, pentru a se asigura că persoana respectivă poate să-și îndeplinească sarcinile în mod eficace.

(8) Statele membre asigură existența unor autorități administrative sau judecătorești sau a unor alte entități responsabile de supravegherea îndeplinirii sarcinilor în mod corespunzător de către reprezentanți și persoanele apte să îndeplinească în mod provizoriu rolul de reprezentanți, inclusiv prin examinarea regulată a cazierelor judiciare ale respectivilor reprezentanți numiți și persoane desemnate pentru a depista eventuale incompatibilități cu rolul pe care îl îndeplinesc

aceștia. Autoritățile administrative sau judecătorești sau alte entități examinează plângerile depuse de minorii neînsoțiți împotriva reprezentanților lor numiți sau persoanelor desemnate.

(9) Minorii neînsoțiți care prezintă o cerere de protecție internațională sunt plasați, de la data la care sunt admiși pe teritoriul unui stat membru în care a fost prezentată sau este examinată cererea de protecție internațională, până în momentul în care sunt obligați să părăsească statul membru respectiv:

- (a) cu membrii adulți ai familiilor lor;
- (b) într-o familie gazdă;
- (c) în centre de cazare specializate pentru primirea minorilor;
- (d) în alte spații de cazare adecvate pentru minori.

Statele membre pot plasa minorii neînsoțiți în vârstă de minimum 16 ani în centre de cazare destinate solicitanților adulți, dacă acest lucru este în interesul lor superior, astfel cum se prevede la articolul 26 alineatul (2).

Pe cât posibil, frații și surorile din aceeași familie sunt ținute împreună, ținând cont de interesul superior al minorului în cauză și, în special, de vârsta și gradul de maturitate al acestuia. În cazul minorilor neînsoțiți, schimbările de rezidență trebuie să fie limitate la minim.

(10) Statele membre încep căutarea membrilor familiei minorului neînsoțit, dacă este cazul, cu ajutorul organizațiilor internaționale sau al altor organizații relevante, cât mai repede posibil după prezentarea cererii de protecție internațională, protejând în același timp interesul superior al minorului neînsoțit respectiv. În cazul în care există o posibilă amenințare pentru viața sau integritatea fizică a unui minor sau a rudelor sale apropiate, în special în cazul în care rudele respective au rămas în țara de origine, trebuie acționat astfel încât colectarea, prelucrarea și difuzarea informațiilor privind respectivele persoane să se desfășoare în condiții de confidențialitate, pentru a nu pune în pericol siguranța lor.

Articolul 28

Victimele torturii sau violenței

(1) Statele membre se asigură că persoanele care au fost supuse traficului de persoane, care au suferit acte de tortură, viol sau alte acte grave de violență psihologică, fizică sau sexuală, inclusiv acte de violență comise din motive sexuale, de gen, rasiste sau religioase, beneficiază de tratamentul medical și psihologic, precum și de îngrijirile necesare pentru prejudiciile cauzate de astfel de acte, inclusiv servicii de reabilitare și consiliere, dacă este cazul. Persoanelor respective li se furnizează, dacă este necesar, o traducere orală în conformitate cu articolul 25 alineatul (2) litera (c).

Accesul la aceste tratamente și îngrijiri se acordă cât mai curând după identificarea nevoilor respectivei persoane.

(2) Personalul care se ocupă de persoanele menționate la alineatul (1), inclusiv personalul medical, este pregătit în mod corespunzător și continuă să beneficieze de pregătire corespunzătoare în ceea ce privește nevoile acestor persoane și tratamentele adecvate, inclusiv serviciile de reabilitare necesare. De asemenea, membrii acestui personal au obligația de a respecta normele de confidențialitate prevăzute în dreptul intern și codurile de etică profesională aplicabile în legătură cu informațiile pe care le obțin în cadrul activității lor.

CAPITOLUL V

CĂI DE ATAC

Articolul 29

Căi de atac

(1) Statele membre se asigură că deciziile cu privire la acordarea, retragerea sau reducerea beneficiilor prevăzute în prezenta directivă, deciziile cu privire la refuzurile de a acorda permisiunea menționată la articolul 8 alineatul (5) primul paragraf, sau deciziile luate în temeiul articolului 9 care afectează în mod individual solicitanții pot face obiectul unei căi de atac în cadrul procedurilor prevăzute în dreptul intern. În ultimă instanță, este acordată cel puțin posibilitatea exercitării unor căi de atac sau a unui control jurisdicțional, în fapt și în drept, în fața unei autorități judiciare.

(2) În cazurile unor căi de atac sau proceduri de control în fața unei autorități judiciare, astfel cum este prevăzut la alineatul (1) de la prezentul articol, și în cazul unui control jurisdicțional astfel cum se prevede la articolul 11 alineatele (3) și (5), statele membre asigură asistență și reprezentare juridică gratuită, în măsura în care este necesară pentru a asigura accesul efectiv la justiție. O astfel de asistență și reprezentare juridică constă în pregătirea căii de atac sau a cererii de control, incluzând, cel puțin, pregătirea documentelor procedurale necesare și participarea la audiere în fața autorităților judiciare în numele solicitantului.

Asistența juridică și reprezentarea gratuite se acordă de către consilieri juridici sau alte persoane calificate în mod adecvat, admise sau autorizate în temeiul dreptului intern și ale căror interese nu se află în conflict și nu ar putea fi potențial în conflict cu cele ale solicitantului.

(3) Statele membre pot decide să nu acorde asistență juridică și reprezentare gratuite atunci când:

(a) solicitantul dispune de resurse suficiente; sau

(b) se consideră că o cale de atac sau controlul nu are perspective reale de a reuși, mai ales dacă acestea se desfășoară la al doilea nivel al căilor de atac sau al controlului sau la un nivel superior.

În cazul în care decizia de a nu acorda asistență juridică și reprezentare gratuite este luată de către altă autoritate decât cele judiciare pe motiv că se consideră că nu există nicio perspectivă concretă de succes pentru calea de atac sau control, solicitantul are dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe împotriva acestei decizii și, în acest scop, acesta are dreptul de a solicita asistență și reprezentare juridice gratuite.

Statele membre pot să prevadă, de asemenea, că asistența și reprezentarea juridice gratuite sunt acordate numai de către consilieri juridici sau alți consilieri desemnați în mod specific în temeiul dreptului intern să asiste și să reprezinte solicitanții, sau de către organizații neguvernamentale acreditate în temeiul dreptului intern să presteze servicii gratuite de consiliere juridică sau reprezentare juridică.

(4) Statele membre pot, de asemenea:

(a) impune limite pecuniare sau termene pentru acordarea de asistență și reprezentare juridice gratuite, cu condiția ca aceste limite să nu restricționeze în mod arbitrar accesul la asistență și reprezentare juridice gratuite;

(b) prevedea, în ceea ce privește onorariile și alte costuri și rambursări, că solicitanții beneficiază de un tratament egal, însă nu mai favorabil decât tratamentul acordat în general resortisanților proprii în chestiuni referitoare la asistența juridică.

(5) Fără a aduce atingere articolului 19 alineatul (2) din prezenta directivă, statele membre pot impune rambursarea integrală sau parțială a oricăror costuri suportate în cazul în care situația financiară a solicitantului s-a îmbunătățit considerabil în cursul procedurii de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348 sau în cazul în care decizia de acordare a asistenței și reprezentării juridice gratuite a fost luată pe baza unor informații false furnizate de solicitant.

(6) Statele membre stabilesc norme procedurale specifice privind modalitățile de depunere și prelucrare a cererilor pentru acordarea de asistență și reprezentare juridică gratuită, sau aplică normele privind cererile similare din dreptul intern, cu condiția ca acestea să nu facă imposibil sau excesiv de dificil accesul la asistența și reprezentarea juridică gratuită.

CAPITOLUL VI

MĂSURI PENTRU CREȘTEREA EFICIENȚEI SISTEMULUI DE PRIMIRE

Articolul 30

Autorități competente

Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la autoritățile responsabile cu îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezenta directivă. Statele membre informează Comisia cu privire la orice schimbări privind identitatea acestor autorități.

*Articolul 31***Sistemul de orientare, de monitorizare și control**

(1) Statele membre instituie mecanisme relevante pentru a asigura orientarea, monitorizarea și controlul corespunzătoare ale condițiilor de primire, respectând structura constituțională a acestora. Statele membre țin seama de standardele operaționale, indicatorii, orientările sau bunele practici disponibile și neobligatorii privind condițiile de primire elaborate de Agenția pentru azil în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) 2021/2303, fără a aduce atingere competenței statelor membre de a-și organiza sistemele de primire în conformitate cu prezenta directivă.

(2) Sistemele de primire ale statelor membre fac obiectul mecanismelor de monitorizare prevăzute la capitolul 5 din Regulamentul (UE) 2021/2303.

*Articolul 32***Planificarea de urgență**

(1) Fiecare stat membru elaborează un plan de urgență, consultându-se cu autoritățile locale și regionale, societatea civilă și organizațiile internaționale, după caz. Planul de urgență stabilește măsurile care trebuie luate pentru a asigura primirea corespunzătoare a solicitanților în conformitate cu prezenta directivă în cazurile în care statul membru se confruntă cu un număr disproporționat de solicitanți de protecție internațională, inclusiv de minori neînsoțiți. Planul de urgență conține, de asemenea, măsuri pentru a soluționa cât mai rapid posibil situațiile menționate la articolul 20 alineatul (10) litera (b).

(2) Planul de urgență menționat la alineatul (1) ține seama de circumstanțele naționale specifice, utilizând un model care urmează să fie elaborat de Agenția pentru azil, și se notifică Agenției pentru azil până la 12 aprilie 2025. Respectivul plan se revizuieste atunci când este necesar din cauza schimbării situației și cel puțin o dată la trei ani, iar dacă i se aduc actualizări, se notifică Agenției pentru azil. Statele membre informează Comisia și Agenția pentru azil ori de câte ori se activează planul lor de urgență.

(3) Statele membre furnizează Agenției pentru azil, la cererea acesteia, informații cu privire la planurile lor de urgență menționate la alineatul (1), iar Agenția pentru azil acordă asistență statelor membre, cu acordul acestora, în elaborarea și revizuirea planurilor lor de urgență.

*Articolul 33***Personalul și resursele**

(1) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a asigura faptul că personalul autorităților și al altor organizații care sunt responsabile direct de punerea în aplicare a prezentei directive beneficiază de formarea necesară în ceea ce privește nevoile solicitanților, inclusiv ale minorilor. În acest scop, statele membre integrează în pregătirea personalului lor părțile centrale relevante ale programului de formare european în materie de azil, care țin de condițiile de primire, precum și instrumentul pentru identificarea solicitanților cu nevoi speciale de primire elaborat de Agenția pentru azil.

(2) Statele membre alocă resursele necesare, inclusiv personalul, traducătorii și interpreții necesari, pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ținând seama de fluctuațiile sezoniere ale numărului de solicitanți. În cazurile în care la punerea în aplicare a prezentei directive iau parte autorități locale și regionale, organizații din cadrul societății civile sau internaționale, acestora li se alocă resursele necesare.

*Articolul 34***Monitorizare și evaluare**

Până la 12 iunie 2028 și ulterior cel puțin o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive și propune, după caz, modificările necesare.

Statele membre, la solicitarea Comisiei, transmit informațiile necesare pentru pregătirea raportului până la 12 iunie 2027 și ulterior o dată la trei ani.

*Articolul 35***Transpunere**

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1-10, 12, 13, 17-29 și articolelor 31-34 până la 12 iunie 2026. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune care precizează că trimiterile, în acte cu putere de lege și acte administrative în vigoare, la directiva abrogată prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și de formulare a acestei mențiuni.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 36***Abrogarea**

Directiva 2013/33/UE se abrogă, pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, cu efect de la 12 iunie 2026, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere în dreptul intern a Directivei 2013/33/UE stabilite în anexa I.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență prevăzut în anexa II.

*Articolul 37***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 38***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 14 mai 2024.

Pentru Parlamentul European

Președintele

R. METSOLA

Pentru Consiliu

Președintele

H. LAHBIB

ANEXA I

**Termen de transpunere în dreptul intern
(menționat la articolul 35)**

Directiva	Termen de transpunere
2013/33/UE	20 iulie 2015

ANEXA II

Tabel de corespondență

Directiva 2013/33/UE	Prezenta directivă
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 partea introductivă	Articolul 2 partea introductivă
Articolul 2 litera (a)	Articolul 2 punctul 1
Articolul 2 litera (b)	Articolul 2 punctul 2
Articolul 2 litera (c)	Articolul 2 punctul 3
Articolul 2 litera (d)	Articolul 2 punctul 4
Articolul 2 litera (e)	Articolul 2 punctul 5
Articolul 2 litera (f)	Articolul 2 punctul 6
Articolul 2 litera (g)	Articolul 2 punctul 7
—	Articolul 2 punctul 8
Articolul 2 litera (h)	Articolul 2 punctul 9
Articolul 2 litera (i)	Articolul 2 punctul 10
—	Articolul 2 punctul 11
—	Articolul 2 punctul 12
Articolul 2 litera (j)	Articolul 2 punctul 13
Articolul 2 litera (k)	Articolul 2 punctul 14
Articolul 3	Articolul 3
Articolul 4	Articolul 4
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 5 alineatul (1) primul și al treilea paragraf
—	Articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 5 alineatul (2) primul paragraf
—	Articolul 5 alineatul (2) al doilea, al treilea și al patrulea paragraf
Articolul 6 alineatele (1)-(4)	Articolul 6 alineatul (1)
Articolul 6 alineatul (5)	Articolul 6 alineatul (3)
Articolul 6 alineatul (6)	Articolul 6 alineatul (2)
Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 7 alineatele (1), (2) și (3) și articolul 8 alineatul (3)
—	Articolul 7 alineatele (5) și (7)
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (1) primul paragraf și articolul 8 alineatul (2) primul paragraf
—	Articolul 8 alineatul (1), articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf și articolul 8 alineatele (4), (6) și (7)
—	Articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf
—	Articolul 9 alineatul (2)
Articolul 7 alineatul (3)	Articolul 7 alineatul (4)
Articolul 7 alineatul (4)	Articolul 8 alineatul (5) și articolul 9 alineatul (3)

Directiva 2013/33/UE	Prezenta directivă
Articolul 7 alineatul (5)	Articolul 7 alineatul (6)
—	Articolul 9 alineatele (4) și (5)
Articolul 8 alineatele (1) și (2)	Articolul 10 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 8 alineatul (3) literele (a) și (b)	Articolul 10 alineatul (4) literele (a) și (b)
—	Articolul 10 alineatul (4) litera (c)
Articolul 8 alineatul (3) litera (c)	Articolul 10 alineatul (4) litera (d)
Articolul 8 alineatul (3) litera (d)	Articolul 10 alineatul (4) litera (e)
Articolul 8 alineatul (3) litera (e)	Articolul 10 alineatul (4) litera (f)
Articolul 8 alineatul (3) litera (f)	Articolul 10 alineatul (4) litera (g)
Articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 10 alineatul (4) al doilea paragraf
Articolul 8 alineatul (4)	Articolul 10 alineatul (5)
Articolul 9	Articolul 11
Articolul 10	Articolul 12
Articolul 11	Articolul 13
Articolul 12	Articolul 14
Articolul 13	Articolul 15
Articolul 14	Articolul 16
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (1) primul paragraf
—	Articolul 17 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (2)
—	Articolul 17 alineatele (4)-(8)
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 17 alineatul (9)
—	Articolul 18
Articolul 16	—
Articolul 17 alineatele (1)-(4)	Articolul 19 alineatele (1)-(5)
—	Articolul 19 alineatul (6)
Articolul 17 alineatul (5)	Articolul 19 alineatul (7)
Articolul 18 alineatele (1)-(8)	Articolul 20 alineatele (1)-(4) și (6)-(9)
—	Articolul 20 alineatul (5)
Articolul 18 alineatul (9) primul și al doilea paragraf	Articolul 20 alineatul (10) primul și al doilea paragraf
—	Articolul 20 alineatul (10) al treilea paragraf
—	Articolul 21
Articolul 19	Articolul 22 alineatele (1) și (3)
—	Articolul 22 alineatul (2)
Articolul 20 partea introductivă	Articolul 23 alineatul (1)
Articolul 20 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c)	Articolul 23 alineatul (2) primul paragraf literele (a), (b) și (c)
—	Articolul 23 alineatul (2) primul paragraf literele (e) și (f)

Directiva 2013/33/UE	Prezenta directivă
Articolul 20 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 20 alineatul (3)
Articolul 20 alineatul (2)	—
Articolul 20 alineatul (3)	Articolul 23 alineatul (2) primul paragraf litera (d)
Articolul 20 alineatul (4)	—
Articolul 20 alineatul (5)	Articolul 23 alineatul (4)
Articolul 20 alineatul (6)	Articolul 23 alineatul (5)
Articolul 21	Articolul 24
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 25 alineatul (1)
—	Articolul 25 alineatul (2)
Articolul 22 alineatele (2), (3) și (4)	Articolul 25 alineatele (3), (4) și (5)
Articolul 23 alineatele (1)-(5)	Articolul 26 alineatele (1)-(5)
Articolul 24 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 27 alineatul (1) primul paragraf și articolul 27 alineatul (6)
Articolul 24 alineatul (1) al doilea paragraf	—
—	Articolul 27 alineatul (1) al doilea-al optulea paragraf, articolul 27 alineatele (2)-(5), (7) și (8)
Articolul 24 alineatele (2) și (3)	Articolul 27 alineatele (9) și (10)
Articolul 24 alineatul (4)	Articolul 26 alineatul (6)
Articolul 25	Articolul 28
Articolul 26	Articolul 29
Articolul 27	Articolul 30
Articolul 28	Articolul 31
—	Articolul 32
Articolul 29	Articolul 33
Articolul 30 alineatele (1) și (2)	Articolul 34
Articolul 30 alineatul (3)	—
Articolul 31	Articolul 35
Articolul 32	Articolul 36
Articolul 33 alineatul (1)	Articolul 37
Articolul 33 alineatul (2)	—
Articolul 34	Articolul 38
Anexa I	—
Anexa II	Anexa I
Anexa III	Anexa II